

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

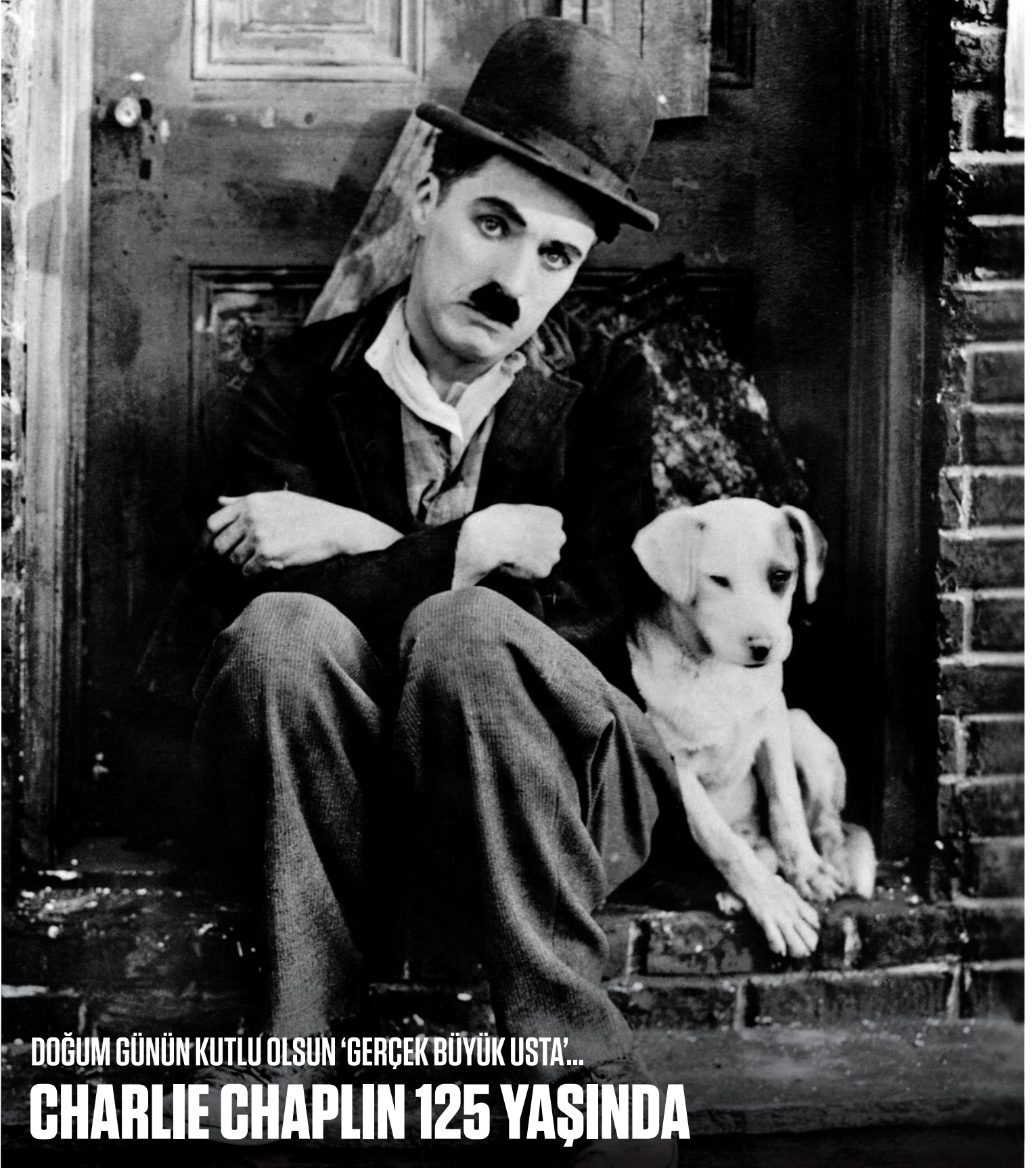
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN 'GERÇEK BÜYÜK USTA'...

CHARLIE CHAPLIN 125 YAŞINDA

**BAŞKA
SİNEMA
SEÇKİSİ**

2014 EN İYİ BELGESEL OSCAR® ADAYI

MÜTHİŞ

The New York Times

**MODERN
BİR BAŞYAPIT**

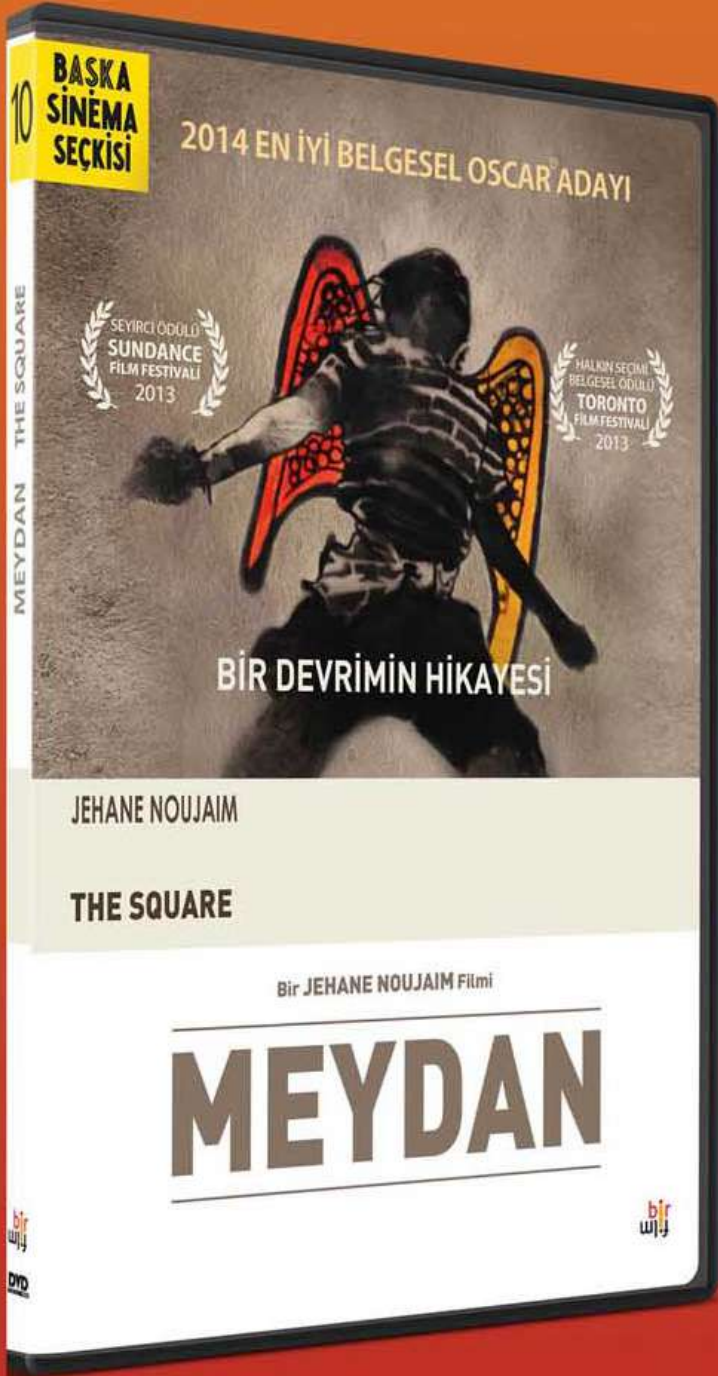

Twitch

OLAĞANÜSTÜ

TIME Magazine

BİR DEVRİMİN HİKAYESİ

MEYDAN

THE SQUARE

Son iki buçuk yıldır Mısır Devrimi bitmeyen bir karmaşa olarak sürüyor. Haberlerde yalnızca en kanlı çatışmaları, seçimleri veya milyonların yürüyüş görüntülerini seyrediyoruz. "Meydan", haberlerin ötesine geçip izleyiciyle meydandakilerin bireysel hikayelerini ve duygusal dramlarını paylaşan bir deneyim. Haklarının ve özgürlüklerinin peşinde koşan, bu uğurda pek çok farklı güçle mücadele eden genç insanların ilham verici hikayeleri...

ŞİMDİ DVD'DE TÜM SEÇKİN SATIŞ NOKTALARINDA!

[f/birfilm](https://www.birfilm.com) [t/birfilm](https://www.birfilm.com) - www.birfilm.com - evdesinema@birfilm.com

“HER GÜN BİR FİLM!”

ÇOK DEĞİL, BUNDAN 10-15 YIL ÖNCESİNE KADAR İSTEDİĞİMİZ FİMLERE İSTEDİĞİMİZ ANDA ULAŞABİLMEK, BİZİM KUŞAK İÇİN BİR RÜYAYDI. BU HAFTA SONU SINEMASEVERLERLE VEDALAŞACAK OLAN İSTANBUL FİLM FESTİVALİ, ŞİMDİ OLDUĞU GİBİ O YILLARDA DA EN BÜYÜK VAHAYDI BU anlamda. Dünya sinema gündeminin en yeni filmleri, sansürden dolayı izleyemediklerimiz, büyük yönetmenlerin kült filmleri, 15 gün içerisinde bir bir geçerci önümüzden.

Oysa bugün sayısız film kanallarıyla, DVD'lerle, sinemalara gelen yapıtlarla, farklı başlıklar altındaki festivallerle ve de malum internetteki pek çok yasal (ya da değil) izleme mecralarıyla tüm sinema tarihi artık elimizin altında.

Ancak bu noktada iki sıkıntı ortaya çıkıyor. En önemlisi, genç kitlenin büyük bir kısmı reklamı en çok yapılan, en popüler ve yeni filmleri tercih ediyor. 3-5 yıl önce çekilmiş filmler dahi onlara 'eski' geliyor. 'Tahammül ettikleri en eski' filmler, 90'ların başına ait. İkinci sıkıntı ise, yüzbinlerce film arasından neyi seçip izleyeceklerini belirleyebilmek. Hem geride tamamını izlemeye 'ömür yetmeyecek' bir arşiv, hem de durmadan üretilen yepyeni filmler söz konusu...

Bu durumda en büyük görev kuşkusuz biz sinema yazarlarına düşüyor. Elimizden geldiği kadarıyla seyirciye yol göstermeye, film tercihlerine ışık tutmaya çalışıyoruz. Bu 'aydınlatma' işlevi, elbette sinema üzerine okumayı da seven bilinçli kitle üzerinde geçerli. Öte yandan bu genç kitlenin 'uyanık' kaldığı her an elinden cep telefonunun düşmediğini, bu 'akıllı telefon'ların adeta vücutlarının bir parçası/uzvu haline geldiğini de biliyoruz.

İşte dergimizin yazarlarından Cem Altınsaray, bu durumu gayet iyi tespit ederek, akıllı telefonlarda keyifle kullanabileceğimiz bir uygulamayı hayata geçiriyor: 'HerGünBirFilm'.

20 Haziran 2012 tarihinden beri kişisel Twitter hesabından her gün bir film öneren, bunu da kıyıda köşede kalmış, nispeten az bilinen veya unutulmuş ama hep iyi filmlerden seçen Altınsaray, bu fikri şimdi iPhone'a taşıyor.

Uygulamayı indirdikten sonra her gün yeni bir film önerisi başta olmak üzere, o filmlerin en can alıcı sahnelerine, çok özel görsellere ve o filmi neden izlemeniz gerektiği konusunda kısa ama öz bilgilere ulaşabiliyorsunuz. Dahası görüp beğendiğiniz filmleri sosyal medyada paylaşabilmek, benzer öneriler almak, filtrelemek gibi özellikler de mevcut bu uygulamada... Sinema meraklılarının bir an önce indirip incelemesinde fayda var.

Madem başlığımıza "Her Gün Bir Film!" sloganını koyduk, o halde biz de haftanın filmleri arasından size 'bir film' önerelim; Onur Ünlü imzalı "İtirazım Var"... Yönetmenin ustalık döneminin zirvesi diyebileceğimiz film, kara-filmden komediye türler arasında gezinirken, bize ait olandan yola çıkıyor. Bir imamın Sherlock Holmes'luk yapmasını hayretle izlerken, tabularımıza, karşıt görüş ve inanışlarla olan ihtilaflarımıza, inançlarımıza da 'itiraz' yöneltiyor bu yapım. Ve en güzel yanı da, sinema tarihinin unutulmaz bir klasiğine yaptığı açık gönderme. Burnuna yumruk yiyen ve film boyunca burun sargısıyla dolaşan imamın aslında "Çin Mahallesi"ndeki (Chinatown) Jack Nicholson'a selam yolladığını, bankacı rolündeki Büşra Pekin'in de duruşu ve şapkasıyla Faye Dunaway'in izdüşümü olduğunu sıkı sinemaseverler hemen fark edecektir.

Kısacası, Türk sinemasında özel bir yer edinecek (ve muhtemelen ileride 'HerGünBirFilm' uygulamasında yerini alacak) olan "İtirazım Var"ı vizyonda kaçırmamanızı öneririz.

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** T. ARSLAN, O. ÖZYURT, MÜJDE İŞİL, CUMHUR CANBAZOĞLU, FIRAT ATAÇ, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, İLHAN YURTSEVER, KAAAN KARŞAN, ŞENAY AYDEMİR, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Uyumsuz (Divergent); İtirazım Var; Kiralık Aşık (Fading Gigolo); Zor Biraderler (Ride Along); Gülcemal; Sevimli Hayalet (Das Kleine Gespenst).

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

20 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, İstanbul Film Festivali'nde izlediği "İstanbul United" belgeselini değerlendiriyor.

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Sinema tarihimizin köşe taşlarından biri: "Bereketli Topraklar Üzerinde"... Burçin S. Yalçın imzasıyla.

24 ESRAR PERDESİ

Yedinci sanatın devasa ustası Charlie 'Şarlo' Chaplin'in 125. doğum gününü kutluyoruz... İlhan Yurtsever imzasıyla.

30 TOPAZ

'Taciz' davasının ardındaki 'aile': "Canım Babacığım" (Capturing The Friedmans)... Kaan Karsan imzasıyla.

32 AİLE OYUNU

Mavi En Sıcak Renktir (La Vie D'Adèle: Chapitres 1 Et 2); Tepelerin Ardında (Dupa Dealuri).

34 GENÇ VE MASUM

Can Oral'ın 33. İstanbul Film Festivali'nde de gösterilen çalışması: "Buna Değer"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

UYUMSUZ

★★★

ORJİNAL ADI Divergent

YÖNETMEN Neil Burger

OYUNCULAR Shailene Woodley,

Theo James, Kate Winslet,

Ashley Judd, Jai Courtney,

Ray Stevenson, Zoë Kravitz,

Maggie Q, Tony Goldwyn,

Mekhi Phifer

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 139 dk.

DAĞITIM Tigon (Fida Film)

**“UYUMSUZ”UN
SENARYOSU BİR DAHA
ELDEN GEÇİRİLSE, FAZLA
AÇIKLAYICI KİMİ
DİYALOGLAR ATILSA,
MTV TARZI ‘GÖSTERİŞÇİ’
SAHNELER TEMİZLENE
ÇOK DAHA İYİ BİR
FİLM OLACAKMIŞ.**

HOLLYWOOD FİLMLERİNİ KÜÇÜMSEYENLERİN BİLE BİR GERÇEĞİN HAKKINI VERMELERİ GEREKİYOR. HOLLYWOOD'DA HÂLÂ KAPİTALİZME VE ABD DEVLETİNİN VARLIĞINA BU KADAR BAĞIMLI OLUNMASINA RAĞMEN, GEREKTİĞİNDE SOL görüşlü imaların bulunduğu güçlü muhalif filmler yapılabilmekte. Özellikle 1960'ların sonundan itibaren Hollywood'un sağcı politikalara karşı nitelikli bir duruş sergilediği pek çok gerilim, dram, bilimkurgu filmleri oldu.

Ama bu konu üzerinden günümüz gençliğine ulaşmak eskisinden biraz daha zor. “1984”, “Cesur Yeni Dünya” (Brave New World), “Hayal Şehir” (Logan’s Run) veya “Değişen Dünyanın İnsanları” (Fahrenheit 451) gibi sağlam faşizm eleştirileri yapan çok güçlü distopik eserlere yeni kuşakların ne derece rağbet ettikleri tartışılır. Genç kuşaklar -özellikle de 90'lı yıllarda doğanlar- için, bu eserler ve onlardan uyarlanmış filmler ağır ve sıkıcı anlatılar demek maalesef.

İnternetin kolaylaştırdığı ‘her şeyden haberdar olabilme’, ‘bilgiye çok çabuk ulaşabilme’ avantajları genç neslin farklı tür bir bilinçlenmeye doğru yol almasını da sağladı. İnternetin, cep telefonu teknolojisinin içine doğan bu çocuklar kendilerini daha iyi ifade eden, daha özgür, dinamik ve tepkiselliklerini daha ani patlamalarla gösteren bir kuşak oldular.

Hollywood her zaman içinde bulunduğu döneme göre trendlerini belirler. Ürünlerini en çok tüketen bu sadık kitlesinin arzu ve isteklerine, doğru filmler sunmasını bilir. Bu yüzden bu kadar çok süperkahraman filmi ve bir sürü popüler roman uyarlaması izliyoruz.

Yukarıdaki satırlarda tarif ettiğim genç kuşağın kendi edebiyatı da var kuşkusuz. Gidişattan memnun olunamayan distopik bir düzende yaşamaya zorlanan ama her şeyi tersyüz etmeye kararlı genç kız ve erkeklerin heyecanlı ve romantik hikayeleriyle dolu kitaplar bunlar. Ziyadesiyle bütün stüdyolar, şimdi bu romanların peşine düşmüş durumda.

İktidarlarını korumak için onların yaşam tarzlarını belirlemeye çalışan büyüklere karşı

bu kapalı toplum, beş bölüme ayrılmış bir düzen içinde yaşıyor: Yönetimi yardımlaşmaya ve sosyal adalete önem veren 'fedakarlar' sağlamaktayken, güvenlikten sorumlu asker/polis karışımı 'cesurlar', toplumun bilimsel çalışmalarına yön veren 'bilgeler', tarımla ve barışla ilgilenen (bir nevi çiçek çocukları) 'dostlar' ve hukuk meselelerini çözen 'dürüstler'...

Bu kast sisteminin içinde 16 yaşına basan ergenler bir seçim yaparak kendilerine uygun topluluğa kabul edilmekteler. Kızımız Beatrice de (sonra Tris oluyor) bir 'fedakar' olarak başladığı yolculuğuna 'cesur' olarak devam etmeye karar veriyor.

Aslında o bir 'uyumsuz'dur. Çünkü bütün bu grupların en bariz özelliklerini taşımaktadır. Toplulukların en 'gergin' olanları, yani darbe yapmayı planlayan 'bilgeler' ve bu uğurda kontrol altına almaya çalıştıkları kolluk kuvvetleri 'cesurlar' böyle 'uyumsuz' gençlerden korkmaktalar.

Çünkü aynı günümüz Türkiye'sinde de olduğu gibi fazla özgür, fazla cesur ve fazla bilgili gençler onlar için kontrol edilmesi zor birer 'tehdit'tirler! Tris de zaten bir süre sonra bunun canlı bir kanıtı olacaktır.

Yazan Stephenie Meyer olmayınca bu tip romanlar ortalamanın biraz üzerinde seyredebiliyorlar! "Alacakaranlık" ve "Göçebe" (The Host) romanlarının yazarı bariz kötü bir yazar çünkü.

Üç kitaplık "Uyumsuz"un yazarı Veronica Roth'un da aslında çok yaratıcı bir fikir bulduğu söylenemez, tıpkı "Açlık Oyunları"nın yazarı Suzanne Collins gibi daha önce çok ustaca yazılmış kimi edebiyat örneklerinin günümüz internet gençliğine tahvil edilmiş, daha kolay algılanan, edebiyatı az ve 'hareket'e dayalı hikayeler bunlar.

Tıpkı Katniss gibi Tris de (isimler bile benziyor) ne istediğini bilen, sorgulayıcı ve inatçı bir karakter. Katniss'e göre biraz daha yüzeysel kalmış yalnız!

Aslında "Uyumsuz"un senaryosu şöyle bir daha elden geçirilse, fazla açıklayıcı kimi diyaloglar atılsa, MTV tarzı 'gösterişçi' sahneler temizlense (cesurların hopyaya zıplaya oradan oraya koşturduğu sahneler) çok daha iyi bir film olacaktı...

Filmin müzikleri özellikle de mekan sesleriyle birleşen bir üslupla yapılmış... Çok başarılı...

Shailene Woodley, Jennifer Lawrence ile kıyaslanıyor. Katniss daha iyi yazılmış ve oynanmış karakter.

başkaldıran gençlerin hikayeleri bunlar. Bu uğurda 1985'te yazılmış çocuk kahramanlı militarizm karşıtı bir roman olan "Uzay Oyunları" (Ender's Game) bile geçtiğimiz yıl filmleştirildi.

Bu çok rağbet gören ergen (aslında Amerikalılar 'young-adult' diyorlar) fantastik romanlarında iki tür eğilim var: Gotik bir anlayışla oluşturulmuş romantik gerilimler ("Ölümcül Oyuncaklar: Kemikler Şehri/The Mortal Instruments: City Of Bones" ya da en ünlüsü ve her ne kadar parlak bir fikirden yola çıksa da nitelik olarak en az çarpıcı olan "Alacakaranlık/Twilight" serisi) ve distopik bir gelecekte bir başkaldırı hareketinin öncüsü olan 'seçilmiş' gençlerin heyecanlı hikayeleri, yani "Açlık Oyunları" (The Hunger Games) ve şimdi ilk filmiyle müşerref olduğumuz "Uyumsuz" (Divergent) gibi...

İlginç olan bu romanların hep genç kadınlar tarafından yazılıyor olmaları... Bu yüzden de kahramanları hep genç kızlar.

"Uyumsuz"da da "Açlık Oyunları"ndaki gibi bir genç kız var. Tam adı konmayan ama bir Amerikan metropolüne benzeyen kıyamet-sonrası bir evrende yaşıyor. Bir duvarın çepeçevre sarıp belirsiz düşmanlardan korunan

**TIPKI KATNISS GİBİ
TRIS DE (İSİMLER BİLE
BENZİYOR) NE
İSTEDİĞİNİ BİLEN,
SORGULAYICI VE
İNATÇI BİR KARAKTER.
KATNISS'E GÖRE BİRAZ
DAHA YÜZEYDE
KALMIŞ YALNIZ!**

PERCY JACKSON

CANAVARLAR DENİZİ

PERCY JACKSON
SEA OF MONSTERS

İTİRAZIM VAR

YÖNETMEN Onur Ünlü

OYUNCULAR Serkan Keskin,

Hazal Kaya, Öner Erkan,

Büşra Pekin, Osman Sonant,

Umut Kurt, Özgür Çevik,

Serdar Orçin

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 114 dk.

DAĞITIM M3 (U10 Film)

'ARABESK-POLİSİYE'
ADINA KAÇIRILMIŞ BİR
FIRSAT OLAN
"İTİRAZIM VAR"
KESİNLİKLE VASAT BİR
FİLM DEĞİL. SEYİRCİYİ
ŞAŞIRTMAYA ALIŞMIŞ
BİR YÖNETMEN İÇİN
STANDART DÜZEYDE.

Ö LÜME Kafa yorarak ve gerçekliğe format attırarak hayatı anlamlandırmaya çalışan iki yönetmen...

Tayfun Pirselimoglu, alt sınıfların dertlerine ve reflekslerine odaklanarak, sakini adımlarla, karamsarlığını katmerleyerek ve ritim duygusunu alabildiğine frenleyerek kendi evrenini kuruyor. Onur Ünlü ise tam tersine muziplikle, 'hayat sinemayı döver' mantığıyla, karamsarlığı absürtlüğün arkasına gizleyerek, adeta freni boşalmışçasına bir coşkuyla çekiyor filmlerini...

Ünlü, geçen sene İstanbul Film Festivali'nde jüri başkanlığı yapan Pirselimoglu'nun elinden En İyi Film ödülünü almıştı, hatırlarsınız... Bu yıl aynı festivalde aynı ödül için yarışıyor iki yönetmen de... Ve görünen o ki "Ben O Değilim" ve "İtirazım Var" yarışmadaki en iddialı iki yerli yapım...

En başından beri Onur Ünlü, tür sineması yapmak için yola çıktığını, filmin klasik polisiye kalıplarına sadık kalacağını söylemişti "İtirazım Var" için. Bu açıklamalar ister istemez akıllara şu soruyu getirdi: Ünlü gibi 'serbest vevin' takılan bir beyin için bu tür standartlar fren anlamına mı gelecekti? Ya da başka bir deyişle kurallara bağlı kalmak, kuralsızlığı seven birisinin bünyesinde şık duracak mıydı? Bu sorunun cevabı 'Onur Ünlü kafası' denen o ilginç anlayışla kurulan ilişkiye bağlı olarak değişecek muhtemelen. TV işlerini merkeze alan bir açıyla değerlendirenler için "İtirazım Var", o çok sevdikleri kadronun yeniden bir araya geldiği ve espri tarzlarını sürdürdükleri bir devam bölümü gibi algılanmaya müsait. Ünlü'nün filmografisini merkeze alanlar için ise "İtirazım Var", bir nevi 'yetmez ama evet' niteliği taşıyor. Polisiye türüne "Polis" ile takla attıran, "Sen Aydınlatırsın Geceyi" ile insanoğlunun hayat karşısındaki 'süper' acizliğinin siyah beyaz resmini çeken Ünlü'nün standartlarına göre

ortalama bir yapım "İtirazım Var". Yönetmenin üzerinde durduğu polisiye türü kalıpları, arabesk/absürt/kara komedi karmasının o standartlar içinde kaybolmasına neden olmuş. Olay örgüsü giriş, gelişme ve sonuçtan oluşan basit bir 'katil kim?' motifine bağlanmış. Ancak absürtlüğün, fantastik öğelerin kaldırabileceği 'gevşeklik', sağlam zemin isteyen o tür kalıpları içinde pek de yerine oturmamış. İmam'ın neden bu cinayeti çözmeye kendini bu denli adanmış, geçmişindeki trajedi hatta askerlik tecrübesi ve Gezi dokundurması bile havada kalmış. Ünlü'nün filmlerinde ne, neden, nasıl soruları sorulmaya pek ihtiyaç duyulmaz iken "İtirazım Var" ise ait olduğu tür itibarıyla bütün bu sorulara cevap sunmaya çalışmış ama bir yandan da 'cinayete fazla kafayı takma, maceranın keyfini sür'e getirmiş lafı. Ancak "Celal Tan Ve

Ailesinin Aşırı Acıklı Hikayesi”ndeki anormalliğin keyfi, burada hedefini bulamamış.

Ünlü, kendi tarzıyla tür sineması arasında denge sağlamak için ana karaktere epeyce yüklenmiş. Serkan Keskin’in canlandığı bu karaktere, Indiana Jones’vari özellikler eklemiş. O da yetmemiş, “Çin Mahallesi”ndeki (Chinatown) Jack Nicholson gibi film boyunca kırık burunla dolaştırmış İmam’ı. Birbirinden ilginç yan karakterler ve onları canlandıran oyuncular ise İmam boks maharetlerini sergilesin diye harcanıp gitmiş adeta. Cinayet çözümü de ‘dağ fare doğurdu’ kabilinden bir noktaya bağlanmış. Hem Sırrı Süreyya Önder’in hikayeye katkısını hem de Ünlü’nün, bu senaryoyu Ahmet Ümit ile çalışması halinde ortaya çıkacak sonucu merak etmemek elde değil...

‘Arabesk-polisiye’ adına kaçırılmış bir fırsat olan “İtirazım Var” kesinlikle vasat bir film değil. Ancak farklı denemelere, kendini ve seyirciyi şaşırtmaya, sinema dilinin sınırlarını zorlamaya alışmış ve izleyicisini de alıştırmış bir yönetmen için standart düzeyde... Eğlendiriyor ama yönetmenin evreni ile tür sinemasının evreni arasında gelgitler de fazlasıyla göze batıyor.

Onur Ünlü’den daha zengin, kışkırtıcı ve yaratıcı polisiyeler isteyenlere biraz daha beklemek düşüyor. İmam’ın kiminle satranç oynadığını öğrenmek için bile bu bekleyiş değebilir...

Elbette Serkan Keskin ve Ünlü’nün kaleminden çıkan dini yorumlar...

Cinayetin neden ve sonuçları epeyce havada kalıyor.

ONUR ÜNLÜ’DEN DAHA ZENGİN VE KİŞKİRTİCİ POLİSİYE İSTEYENE BİRAZ BEKLEMEK DÜŞÜYOR. İMAM’IN KİMLİNLE SATRANÇ OYNADIĞINI ÖĞRENMEK İÇİN BİLE BU BEKLEYİŞE DEĞER.

KİRALIK AŞIK

★★★★

ORJİNAL ADI Fading Gigolo

YÖNETMEN John Turturro

OYUNCULAR John Turturro,

Woody Allen, Vanessa Paradis,

Liev Schreiber, Sharon Stone,

Sofia Vergara, Michael Badalucco

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 90 dk.

DAĞITIM Pinema

**YÖNETMENİ,
SENARİSTİ VE BAŞ
OYUNCUSU JOHN
TURTURRO, ANCAK
BİRÇOK KAREDE
WOODY ALLEN TADI
VAR. "KİRALIK AŞIK"
ONUN SINEMASINI
ANIMSATYOR.**

FIORAVANTE İLE MURRAY EKONOMİK SORUNLAR YAŞAYAN İKİ
ARKADAŞ. ORTA YAŞLI FIORAVANTE BİRKAÇ İŞ ERBABI;
elektrikçi, su tesisatçısı, çiçekçi. Daha
geçkin Murray ise kitapçısını kapatmış;
orayı burayı tırmalayarak para bulma derdinde.

Ay sonunu getirebilmek amacıyla dünyanın
en eski mesleğinden medet umuyorlar ve
Fioravante jigolo oluyor, diğeri de 'menajer'i.

İkili isimlerini değiştirerek başlıyor işe;
Fioravante'nin adı Virgil oluyor, Murray ise
Bongo. Erotik maceralar ya da 'tensel dokunma'
arzulayan kadınlara yönelik hizmet bu. Talep
olursa tango ve masaj da muamelenin parçası.

Virgil ne Richard Gere'e benziyor, ne de
Geceyarısı Kovboyu'na; sakın ve kendinden
emin bir jigolo. Maço, yakışıklı ve kas zengini
olmasa da, sırf efendiliğiyle, yumuşaklığıyla kısa
sürede büyük kabul görüyor; çünkü kadınları
anlıyor, kadınları dikkatle dinliyor, kadınlara
saygı duyuyor.

Özellikle Park Avenue sakinleri varlıklı
dermatolog (Sharon Stone) ile arkadaşı
Selima'nın (Sofia Vergara) gözdesi haline gelen
Virgil'in hayatı tam yoluna girmişken karşısına
müşteri olarak, altı çocuklu Yahudi dul Avigal
(Vanessa Paradis) çıkıyor. Genç kadının durumu
hiç iç açıcı değil; New York'un Yahudi semtinde,
son derece katı kurallarla yaşayan cemaatin tam
göbeğinde, baskılardan sıyrılıp farklı heyecanlar
arayışında. Gönül bu, olan oluyor; kalkıyor
Virgil, gönlünü Abigal'e kaptırıyor ve...

Bir Woody Allen filmi mi, değil; ama her
şeyiyle onu animsatiyor "Kiralık Aşık".
Yönetmeni, senaristi ve baş oyuncusu John
Turturro, ancak birçok karede Allen tadının
olduğunu söylemek abartı olmaz.

Filmin fena halde Allen'in 80'ler ve 90'larda
çektiklerine benzemesinin sebebini bilmesek de
Turturro'nun filmle ilgili yaptığı söyleşide
anlattıkları durumu açıklıyor. Turturro film

öncesi Allen'a senaryoyu gönderip görüş talep
etmiş. Allen da mizahı olabildiğince arttırmasını
önermiş.

Çekimler sırasında yönetmen Turturro,
Allen'ı birçok sahnede serbest bırakarak
dilediğince doğaçlama yapmasına izin vermiş.
Hatta filmde Allen'la rolleri paylaşan minik
çocuklar her sahnede "Heyy, yanlış şeyler
söylüyorsunuz bayım" diye onu sürekli
uyarıyormuş...

Öyle ya da böyle, "Kiralık Aşık"ın güldürü
yanı Allen'ı aratmayacak kadar güçlü. İtalyan
kanı taşıması nedeniyle ABD'deki etnik
toplulukları yakından bilen, eşi de Yahudi olan
Turturro'nun Yahudi toplumunun katı kuralları
üzerinden espriyi aramasını ucuz bir girişim
olarak nitelendirecekler çıkabilir, ama yönetmen
sadece bu malzemeyle sınırlı kalmıyor. Mizahı

psikoloji, cinsellik ve kadın erkek ilişkilerine de yayararak, eski tip komedilere öykünerek, Coen'lere de selam çakarak son yılların en rahat, kolay izlenen filmlerinden birini imza atıyor. Doksan dakika su gibi akıp geçiyor...

Evet, özetle Allen'ın etkisi bu. Yalnız bir konuda Allen işlerinden önemli farklılık içeriyor "Kiralık Aşık"; Turturro'nun kadın dünyasına bakışı hayli değişik.

Kadınlar arasında itinalı ve hassas adımlarla ilerleyen Turturro'nun kahramanları tapılacak, saygı duyulacak, sevgiyi hak eden insanlar. Onun kadınları son derece sakın ve keyifli; hastalıklı ve anlaşılmaz değil.

Ayrıca, jigolo, seks, muhabbet tellalı lafları yanlış izlenim yaratmasın. Parayla seks bir metafor aslında. Tam anlamıyla yalnızlık öyküsü bu. Cinselliğin fona gizlendiği, parayla başını

yaslayabilecek bir omuz bulabilme arzusu hepsi.

Oyunculara da değinmeli kısaca; Turturro'yla 1986 tarihli "Hannah Ve Kızkardeşleri"nden (Hannah And Her Sisters) beni sıkı fıkı olan, bugüne dek başkasının filminde çok az rol alan Woody Allen'ın varlığı, stili tabii ki önemli; ama Sharon Stone ile Sofia Vergara'nın katkısı da unutulmamalı. İki oyuncu da son derece sıradışı ve etkileyici.

Johnny Depp sonrası ilk kez karşımıza çıkan Vanessa Paradis ise orta halli. John Turturro ile 'kıskanç bekçi' Liev Schreiber'in performansı da usta işi.

Turturro ile Allen işbirliği tıkr tıkr işliyor. Sharon Stone filmin bonusu.

Yahudi cenahına ayrılan abartılı mizah, zaman zaman espri düzeyini zorluyor.

**WOODY ALLEN'IN
VARLIĞI TABİİ Kİ
ÖNEMLİ. AMA
SHARON STONE İLE
SOFÍA VERGARA'NIN
KATKISI DA
UNUTULMAMALI. İKİ
OYUNCU DA SIRADIŞI
VE ETKİLEYİCİ.**

ZOR BİRADERLER

ORJİNAL ADI Ride Along

YÖNETMEN Tim Story

OYUNCULAR Kevin Hart, Ice Cube,

Tika Sumpter, John Leguizamo,

Bruce McGill, Bryan Callen,

Laurence Fishburne

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 99 dk.

DAĞITIM UIP

"ZOR BİRADERLER"
ANTOINE FUQUA'NIN
YÖNETTİĞİ "İLK
GÜN"ÜN KOMEDİ
VERSİYONU OLARAK
NİTELENDİRİLEBİLİR.
ICE CUBE VE KEVIN
HART HAYRANI OLAN
VAR MI ARANIZDA?

BİRBİRİNDEN ZİT İKİ KARAKTERİN ANLAŞMAZLIĞLA BAŞLAYIP DOSTLUKLA DEVAM EDEN, KOMEDİ VE AKSİYONLA ÖRÜLÜ hikayeleri, 'kanka polisler' alt türünün en basit oluşum aşamasıdır. İçeriğin fazla derinlikli ya da mantıklı olmasına gerek yoktur. Karakterlerden birini daha 'vurdumduymaz' ya da 'mizah yönü ağır basan', diğerini daha 'idealist' ve 'tuttuğunu koparan' olarak çizmek yeterlidir. Bundan sonrası ana kahramanları oynayan oyuncuların yetenek katsayısına ve aralarındaki uyuma bakar.

"Cehennem Silah" (Lethal Weapon), "Tango Ve Cash" (Tango & Cash), "48 Saat" (48 Hours), "Danko: Kızıl Alev" (Red Heat) gibi bizzat sevdiğim komedi bazlı kanka polislik mefhumları, ilerleyen dönemlerdeki "Bitirim İkili" (Rush Hour) ve çekilmez Martin Lawrence serilerinden kat be kat değerlidir kanımca. 'Bu alt tür 80'lerde kalmalymış' hissiyatı her yeni örnekte biraz daha anlam kazandıkça, tür içerisinde son yılların en iyilerinden olarak gösterilen "Liseli Polisler" (21 Jump Street) bile ancak 'kötünün iyisi' olarak tanımlanabilir.

Antoine Fuqua'nın yönettiği, Denzel Washington ve Ethan Hawke'ın başrollerini paylaştığı "İlk Gün"ün (Training Day) komedi versiyonu olarak nitelendirebileceğimiz "Zor Biraderler", türe tek bir yenilik getiriyor -"Tango Ve Cash"teki cezbedici Teri Hatcher'ı ayrı tutarsak- o da ikilisinin 'muhtemel' akrabalığı üzerinden yolunu çizmesi. Tam bir bilgisayar oyunu bağımlısı olan Ben (Kevin Hart), bu konuda şikayetleri olsa da kendisini çok seven bir sevgiliye sahip. Onun gelecek planlamaları dahilinde polis akademisine yazılmış, aslında bu mesleği icra etmek için isteği de var. Evliliğin önündeki tek engel ise sevgilisinin sert polis abisi James Payton (Ice Cube). Bu evlilik için mutlak suretle James'in onayı gerekiyor ancak onayın verilmesi için seçilen yol alabildiğine

absürt: Bir devriye günü Ben ile beraber geçirilecek, Ben'in kızkardeşe layık olup olmadığı bu sayede netlik kazanacak. Ne adamsın be Jamie!

Bir polisin, silahsız bir sivil ne hakla kavgaların, silahlı çatışmaların, organize suç örgütlerinin içerisine sokabileceği düşüncenizi, 'James'in Ben'i götürdüğü bütün olayların kodunun 126 (çaylak polislerle dalga geçmek için gidilen, danışıklı dövüş formatındaki çağrılar) olmasıyla bertaraf eden "Zor Biraderler", bu 'kendine göre mantıklı açıklama' dışında hiçbir zeka kırıntısı barındırmıyor. Her biri bir tiyatro oyunu inceliğinde hazırlanmış sahte olaylardaki profesyonelliğin tek açıklaması, polis departmanında kurulan 'oyunculuk atölyesi' olabilir. İyi de bir ödenek almış olmalılar.

Tabii ki sahteliğin gerçeğe dönüşeceği ve

işlerin kızıştığı anlarda devreye giren çabaların dostluğu pekiştireceği bir dünya bu. “Zor Biraderler”de de her şey ezberlediğimiz sırada, ezberlediğimiz modda, ezberlediğimiz oyuncularla vuku buluyor. İsmini vermek istemesem de filmin başında gördüğünüz anda ikili oynadığını anlayacağınız, ‘tüm Hollywood kariyeri’ ikili oynamak üzerine kurulu oyuncular, kimsenin final anına kadar yüzünü görmediği üzerinden heyecan yaratma çabasındaki ‘misafirler’ hep bir oyun kuralı. Koca filmin seyirciyi şaşırtacak herhangi bir olguya izin vermemesi oyuncu seçimine bile yansıyor. Böyle bir durumda tamı tamına dört kişiden oluşan senarist ekibinin de tek yapması gereken iki üç aksiyon sekansını eline yüzüne bulaştırmadan bize sunmak olan yönetmenin de neler yaptığı hakkında tahminlerde bulunmak zor değil.

Tek işi seksist, kaba, şiddet yanlısı bir polise, sahip olduğu tek mimikle (öylece durmak) hayat vermek olan Ice Cube ve son dönemlerde yükselen değer olarak gösterilen, sahip olduğu mizah yeteneği kısa boyu ve zorlayıcı ses tonuyla tanımlanabilecek Kevin Hart hayranları dışında hiç kimseye hitap edemeyen bir film “Zor Biraderler”. Ülkesinde ilk hafta sonu elde ettiği, belli bir standartta devam edip tamamına erdirdiği gişe başarısı, hayran bazlı bir getiriye işaret ediyor. Bizim ülkemizde ise durum farklı... Cidden “Ben iflah olmaz bir Ice Cube ve Kevin Hart hayranıyım” diyen var mı aranızda?

Filmde çalan rap parçalarından kendinize bir seçki yapabilirsiniz.

Hiçbir dokunuş yapmadan dahi ‘vasat’ olabilecek bir türü yerin dibine sokması.

**HER ŞEY
EZBERLEDİĞİMİZ
SIRADA,
EZBERLEDİĞİMİZ
OYUNCULARLA VUKU
BULUYOR. FİLMİN
OYUNCU SEÇİMİ DAHI
ŞAŞIRTICI BİR OLGUYA
İZİN VERMİYOR.**

GÜLCEMAL

YÖNETMEN Özgür Selvi

OYUNCULAR Peker Açıkalın,

Merve Sevi, Levent Tülek, Cem Kılıç,

Haldun Boysan

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 120 dk.

DAĞITIM Pinema (Uğur Filmcilik)

**PEKER AÇIKALIN'IN SENARYO
YAZARLARI ARASINDA
OLDUĞU BELİRTİLEN
"GÜLCEMAL" NE KOMEDİYE
NE SİNEMAYA BENZİYOR.**

KOMEDİ FİLMLERİNİN SEVİYESİNİN, MEMLEKETİN MİZAH BİRİKİMİYLE TERS ORANTILI OLDUĞU SİR DEĞİL. AMA RECEP İvedik başta olmak üzere tuvalete ve küfre dayalı güldürme anlayışı dahi komedi nihayetinde. Onların bu kategoriye hak ettiğinden emin olmak için böyle bir örneğe bakılabilir: "Gülcemal", ne komediye ne sinemaya benziyor.

Peker Açıkalın'ın yazarları arasında olduğu belirtilen senaryonun varlığı şüphe uyandırıyor. Film hakkında konuşmak, konusunu anlatmak bile belli bir çıtayı tutturmuş gibi davranmak anlamına gelecek, oysa bunu kabul etmek zor. Olaylar zengin bir işadının ölümüyle başlıyor. Kimsenin haberdar olmadığı, neden köyde yabani bir hayat sürdüğü bilinmeyen Gülcemal'e böylece yüklü bir miras kalmış oluyor. Babasının avukatı ile şirketin diğer ortağı olan kötü patron, oğlu ve adamları arasındaki kapışma mirasın Gülcemal'e kalıp kalmaması üstüne. Kahramanın yaşadıkları ile ise Tarzan'ın şehre inişi benzeri bir çatışma yaratmaya çalışılıyor. Ama neyin neden olduğu o kadar belli değil ki, sözün devamını getirmek zor.

Çoğu zaman ortada espri bile yok. Sık sık Peker Açıkalın'ın haykırışları ve oyuncuların durup birbirini bekler gibi görünen şaşkınlıkları seyri çok zor bir sonuç ortaya çıkarıyor. Açıkalın'ın her halukarda komik olabileceğini düşünen seyirci hayal kırıklığına uğrayabilir.

Filmin olmamışlığına getirilebilecek bir açıklama, senaryonun yokluğu ya da umursanmayışı halinde doğaçlama yapmaya çalışmaları olabilir. Öyleyse bile, kurgulanıp sinemalara gelen, herkesin aklına o anda geleni yaptığı bir ilk prova olmalı. Oyunculukların zorlama derecesinde abartılı olmasının ise açıklanır bir yanı yok belki de.

Gülcemal'in hem doğada insanlıktan uzak yaşayan hem cip kullanan biri olması benzeri çok eleştiri yapılabilir. Ama sorun keşke orada olsaydı.

Atlama kurguyla avukatla Gülcemal'in trafik maceraları, komik olmaya en yaklaşan sahne.

Elinden mutlaka daha iyisi gelebilecek insanların böyle işle seyirci karşısına çıkması, en hafifinden saygısızlık.

YUSUF NEJAT BULUZ

MEDİHA DİDEM TÜREMEN

RÜÇHAN ÇALIŞKUR

ZEYNEP GÜLMEZ

RÜZGARLAR

YÖNETMEN SELİM EVÇİ

tiglon

ŞİMDİ DVD'DE!

EVÇİFILM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SEVİMLİ HAYALET

★★★
ORJİNAL ADI Das Kleine Gespenst
YÖNETMEN Alain Gsponer
OYUNCULAR Jonas Holdenrieder,
Emily Kusche, Nico Hartung,
Herbert Knaup, Bettina Stucky
YAPIM 2013 Almanya-İsviçre
SÜRE 92 dk.
DAĞITIM Bir Film

**"SEVİMLİ HAYALET",
SCORSESE'NİN "HUGO" SUNU
HATIRLATAN, TV FİLMİ
HAVASINDA, ORTA ŞEKER
BİR ÇOCUK FİLMİ.**

TÜRKÇE ADI "SEVİMLİ HAYALET" KONULMUŞ OLSA DA, BU YILLARDIR BİLDİĞİMİZ MEŞHUR "CASPER" DEĞİL.

Çekoslovakya doğumlu Alman yazar Otfried Preußler'in daha çok kendi memleketinde tanınan kitabından bir uyarlama. Zaten birebir çevirirsek "Küçük Hayalet" anlamına geliyor ismi.

Eulenberg kasabasındaki görkemli şatoda yaşayan ve gece saatler 12'yi vurduğunda uykusundan uyanıp etrafta gezinen 'sevimli hayalet'in en büyük arzusu, yüzyıllardır yaşıyor olmasına rağmen hiç göremediği 'gün ışığı'nı bir kez olsun görebilmek. Baykuş arkadaşından fikir alan hayaletimiz, bunun ancak şatodaki saatleri ileri alırsa mümkün olabileceğini öğreniyor ve 'gece hayaleti' bu sayede gündüze uyanıyor. Rengi beyazdan siyaha dönen hayaletimiz, öte yandan kendisini gören insanlardan saklanmaya çalışıyor.

Disney, Pixar, Ghibli gibi stüdyolardan gelen animasyonların yetişkin izleyiciye de yüksek bir seyir zevki yaşattığı bir ortamda "Sevimli Hayalet" daha ziyade 13 yaş altını hedefliyor gibi. Zira hayaletin yaptıkları da, kasabadaki çocuk ve

yetişkinlerin davranışları da 13 yaş altı seyircinin algısına yönelik tasarlanmış. Bilgisayar sayesinde 'hayalet'i yaratıp oradan oraya uçurmakta ve eşyaları hareket ettirmekte de sorun kalmayınca, izlemesi hoş ama yetişkinleri çarçabuk sıkacak bir 'fantastik komedi' ortaya çıkıyor.

Zaten canlanıp hareketlenen tabloları ve küçük hayaleti hikayeden çekip aldığımızda, geriye oradan oraya koşuşturan, gördükleri doğaüstü şeyler karşısında hiç de şaşırmayan, eski komedi filmlerinden fırlamış tipler kalıyor.

Hayaletin yeniden gündüz uyuyup gece dolaşabilmesi için gerekli olan saat ayarının yapıldığı sahnelerde "Geleceğe Dönüş" (Back To The Future) ve Scorsese'nin meşhur "Hugo" sunu hatırlatan, TV filmi havasında gelişip sonuçlanan, orta şeker bir çocuk filmi "Sevimli Hayalet".

Avrupa sinemasından gelen animasyon örneklerini sinemalarımızda daha sık görmek güzel.

Bazı sahneler ve hayaletin siyaha döndüğü bölümler, 7 yaşından küçükleri korkutabilir.

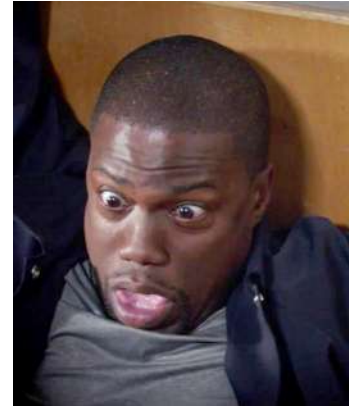
İTİRAZIM VAR

KIRALLIK AŞIK

UYUMSUZ

ZOR BİRADERLER

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
GÜLCEMAL					★		
İTİRAZIM VAR	★★★	★★★★★		★★★	★★★★	★★★	
KIRALLIK AŞIK	★★★★★			★★★			
SEVİMLİ HAYALET		★★					
UYUMSUZ				★★★			
ZOR BİRADERLER		★★					
AŞK OYUNU				★	★		
BASKIN 2	★★			★★		★★	
BIRAKMAK İSTİYORUM		★	★★★★	★★	★★		
BÜYÜK BUDAPEŞTE OTELİ			★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★
BÜYÜLER EVİ: SİHİRBAZ KEDİ		★★★★					
ÇOCUK BÜYÜTME REHBERİ					★★		
HAYALETLİ EV		★★		★★			
HAYAT SANA GÜZEL		★			★		
HIZLI VE KORKUSUZ		★★					
JOE				★★★★	★★★★		
KAN KOKUSU		★★★★					
KAPTAN AMERİKA: KIŞ ASKERİ	★★★★			★★★★			
KENDİME İYİ BAK			★		★		
MANDELA: ÖZGÜRLÜĞE GİDEN UZUN YOL	★★★★	★★★★				★★★★	
MANDIRA FİLOZOFU					★★		
MELEKLERİN MUCİZESİ						★★	
NUH: BÜYÜK TUFAN	★★	★★★★		★★	★★★★	★★	★★★★
MAVİ EN SICAK RENKTİR	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★
TEPELERİN ARDINDA		★★★★★	★★★★★		★★★★★		

“İSTANBUL UNITED”: YÖNETMENLERİN KURGUSU

İSTANBUL UNITED

“İstanbul United”, **Gezi**’ye hazırlıksız yakalanmış, yakalandığında da dümeni sağlıklı biçimde kıramamış gibi. Görüntülerin çoğu **YouTube** malzemesine dayanıyor ki bu denli ‘**iddialı**’ bir belgesel için affedilir gibi değil.

FESTİVAL PROGRAMI AÇIKLANDIĞINDA, NTV BELGESEL KUŞAĞI’NDA YER ALAN 18 FİLM ARASINDA ÇOĞUMUZUN DİKKATİNİ ÖNCELİKLE “İSTANBUL UNITED” ÇEKMIŞTİ VE BUNUN ÇOK ANLAŞILABİLİR

başlıca iki nedeni vardı... Farid Eslam ve Olli Waldhauer’ın birlikte hazırladıkları Almanya yapımı belgesel, Fenerbahçe, Beşiktaş ve Galatasaray taraftarlarının birbirlerine yönelik ‘ölümcül’ nefretlerini Gezi süreciyle birlikte aşmalarını ve direnişe kol kola, omuz omuza katılmalarını anlatma iddiasındaydı.

Yakın tanıyıyordık, Çarşı’nın önderliğindeki binlerce siyah-beyazlı yalnızca İstanbul’da değil tüm Türkiye’de protestoların içinde ve ön saflarda yer almış, o büyük zeka ve yaratıcılık patlaması içinde bile farkını ve ‘rengini’ belli etmişti.

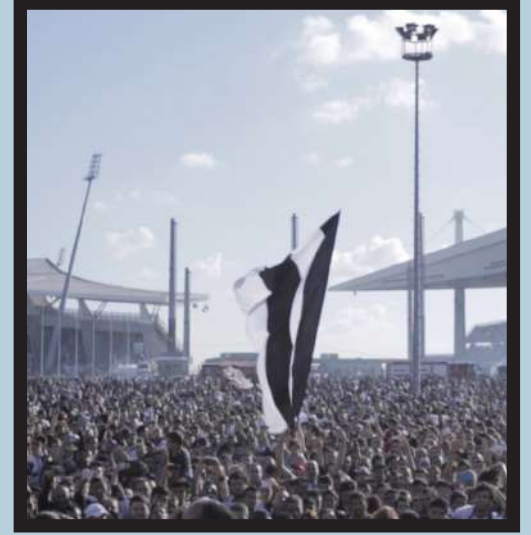
Başkanından tribündeki taraftarına kadar, üç yıla yakın süredir kendisini Hükümet-Cemaat işbirliğinin başlıca hedefi olarak hisseden, bir önceki sezonu Kadıköy’de yoğun biber gazı ve polis saldırı altında kapatan, “Mustafa Kemal’in askerleriyiz” sloganını dilinden düşürmeyen sarı lacivertliler de öyle... O gün bugündür her maçın 34. dakikasında “Her yer Taksim, her yer direniş” diye bağırılıyor, maç sonlarında Ali İsmail Korkmaz marşı söyleniyor.

2011’de yeni stadyumlarının açılışını başbakanı ve kimi bakanları protesto ederek gerçekleştirmiş olan Galatasaraylılar da, kara kartallar ve sarı kanaryalar kadar kitlesel ve tribün temsiliyeti düzeyinde olmasa da yer aldılar Gezi’de... ‘Tek Yumruk’ yürüyüşler gerçekleştirdi, Fenerliler, Beşiktaşlılar, Galatasaraylılar, hatta İzmir’de Göztepeliler ile Karşıyakalılar, Adana’da Demirsporlular ile turuncu-beyazlılar, hiçbir uluslararası lobinin beceremeyeceği şeyi yapıp direniş hatıralarını birlikte

oluşturdular, renklerini ve öfkelerini birleştirdiler. O günlerde, “Bundan sonra herhangi iki takımın taraftarları arasında kavga çıkarsa, bilin ki kavga edenler AKP’lidir!” diye yazmıştım.

“İstanbul United”ın kağıt üzerinde dikkat çekiciliğinin ikinci nedeni ise filmin NTV, yani Gezi Direnişi sürecinin en korkak, en pısırik, yalancı ve iktidar yanlısı medya organı olma yarışında ilk üçe girmiş kanalın sponsorluğunda gösterilecek olmasıydı. Doğrusu bunun açıklamasını halen yapamıyorum. Gezi sırasında, iktidar korkusu nedeniyle CEO’suyla bile yolunu ayıran NTV, en azından RTE’nin birkaç kez yuhalanmasına yol açan bu filme nasıl oldu da sponsorluk yaptı, bilemiyorum. Akla en yakın açıklama, seyretenmiş olmaları!

İşte bu duygularla, heyecanla, doğal olarak büyük beklentiyle izledim “İstanbul United”ı ve Gezi ruhunun ‘bildik’ görüntülerinin salona yaydığı coşkunun ötesinde, ne yazık ki umduğumu bulamadım. Üç kulübün tribünlerini ve yıllara dayanan rekabeti-nefreti temsil eden üç kişinin anlatımlarıyla başlayan ve gelişen film, karşılıklı nefretin Gezi’yle birlikte dayanışmaya dönüşmesini anlatmak gibi güzel bir tema oluşturmak istemiş ama doğrusunu söylemek gerekirse işin biraz ‘ucuzuna’ kaçmış, iddiasının karşılığını verememiş. Uğur Vardan ve Can Atalay gibi isimlerin söyledikleriyle biraz olsun anlam kazanıp düzey tutturun “İstanbul United”, Gezi’ye hazırlıksız yakalanmış, yakalandığında da dümeni sağlıklı biçimde kıramamış gibi. Görüntülerin çoğu YouTube malzemesine dayanıyor ki bu denli ‘iddialı’ bir belgesel için affedilir gibi değil. Eslam-Waldhauer ikilisinin doğru dürüst bir danışmanlarının olmadığı da çok net anlaşılıyor. AKP

yanlısı Sefa ‘Reis’in Fener tribünlerinin simgesiymiş gibi uzun uzun gösterilmesi, Gezi’den sonraki ilk derbi olan Beşiktaş-Galatasaray maçının sonlarına doğru yüzlerce taraftarın sahaya neden girdiği konusunda hiçbir açıklama yapılmaması ve olayı bilmeyen seyircinin ister istemez yanıltılması vb. boşluklar, en hafif deyimle ciddiyetsizlik katıyor “İstanbul United”a. Üç takımın formalarını taşıyan üç taraftarı yan yana bile göremiyoruz film boyunca. Bari, film boyunca takımları adına konuşan üç kişi bir biçimde yan yana getirilseydi, biktirici biçimde tekrarlanan küfürler biraz azaltılıp tribünlerden daha ilginç ayrıntılar yakalanabilseydi...

Sonuçta yeterince araştırma yapılmamış ve çalışılmamış, ‘Gezi sömürüsü’ demenin ağır kaçacağı ama konunun hakkını vermekten epeyce uzak, özensiz bir çalışma var karşımızda. Futbol da üç büyük kulüp de taraftarlar da Gezi’de çok daha fazlasını hak ediyordu.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

BEREKETLİ TOPRAKLAR ÜZERİNDE

“**Bereketli Topraklar Üzerinde**”nin (1979) çekim süreci ve tamamlandıktan sonraki varoluş sancılarından ayrı bir film çıkar belki. Yapımcının parasını alıp ayrılmasıyla **yönetmen Erden Kırıl** ve arkadaşlarının prodüksiyonun ortasında kalakalması, çekimler süresince baş gösteren kimi hastalık ve rahatsızlıklar, ve en önemlisi filmin biter bitmez **12 Eylül Darbesi** tarafından ezilip yasaklanması... Sonra da yönetmenin dahi akıbetini bilemeyeceği biçimde sırta kadem basması ve ta **2008’e dek gaip** kalması...

BAZI FİLMER, ANLATTIĞI HİKAYEYİ YAŞAR, KAHRAMANLARININ YAZGISINI PAYLAŞIR. BUNDAN KAÇINDIĞA O KÖR YAZGI DAHA DA ÇEKER ONU İÇİNE. “BEREKETLİ TOPRAKLAR ÜZERİNDE”, SİVAS’IN KÜÇÜK BİR KÖYÜNDEN ÇIKIP BEREKETLİ TOPRAKLAR ÜZERİNE, ÇUKUROVA’YA KONUŞLANMIŞ ADANA’DA İŞ, AŞ, EKMEK PEŞİNE DÜŞMÜŞ ÜÇ köylü ‘ırgat’ın öyküsüdür. Yazgıları aktıkça, öyküleri ilerledikçe ‘büyük şehir gerçeği’ birer birer yutar onları. İlginçtir, kahramanlarımız İlahsızın Yusuf (Erkan Yücel), Pehlivan Ali (Yaman Okay), Köse Hasan’ın çektiği çilelerin bir benzerini de bu film ve onun yaratıcıları çekmiştir. “Bereketli Topraklar Üzerinde”nin çekim süreci ve tamamlandıktan sonraki varoluş sancılarında da ayrı bir film çıkar belki.

Yapımcının parasını alıp ayrılmasıyla yönetmen Erden Kırıl ve arkadaşlarının prodüksiyonun ortasında öylece kalakalması, çekimler süresince baş gösteren kimi hastalık ve rahatsızlıklar, çevredeki sağ görüşlü insanların tedirgin edici bakışları ve hepsinden önemlisi filmin biter bitmez 12 Eylül Darbesi tarafından ezilip yasaklanması... Sonra da yönetmenin dahi akıbetini bilemeyeceği biçimde sırta kadem basması ve ta 2008’e dek gaip kalması... Bunlar da en az kahramanlarımızın öyküsü kadar acıklıdır.

Orhan Kemal’in 1954’te kaleme aldığı, yazarlık serüveninin ve

toplumsal gerçekçi eserlerinin ‘opus magnum’u kabul edilen aynı adlı romandan uyarlanmış film. 1930’larda büyük şehre, Güney’in bu bereketli göç mabedine ayak basan Sivaslı üç köylünün maceralarını anlatılan. Film, o dönemi, çekildiği zamana, 1970’lerin sonuna taşır. İlahsızın Yusuf, Pehlivan Ali, Köse Hasan geldikleri büyük şehirde ekmek kavgası verirler. Başta durum fenadır, zira henüz işleri bile yoktur. Bir fabrikanın kapısına kapağı atarlar. Ne zaman iş isteyecek olsalar bekçi binbir hakaret ve hatta dayakla onları kapı dışarı eder. Nihayet, allem ederler kallem ederler hemşehrileri olan fabrika sahibine ulaşırlar.

Fabrikatörün emriyle ırgatbaşı üçüne de iş verir. Pamuk fabrikasında, kimisi kadın ve çocuk başka işçilerle birlikte canları çıkana kadar çalıştırılırlar. Ağıldan bozma bir yerde yatıp kalkar, nefes almadan alınteri dökerler. Kazandıkları üç otuz paranın bir kısmı yatakhane sorumlusunun cebinde erir. Bu, bereketli topraklar üzerinde kurdukları bereketsiz insan ilişkilerinin henüz başlangıcıdır.

Fabrikada çalışmak canlarına tak ettiğinde orayı terk edecek, sıtmaya yakalanan Köse Hasan’ı içleri kan ağlayarak fabrikanın barakasında bırakıp bir inşaatta çalışmaya gideceklerdir. En son çeltik tarlalarında noktalananak ‘kölelik’ hikayeleri boyunca yolları Kürt

Zeynel (Tuncel Kurtiz), Kılıç Usta (Erol Demiröz) gibi vicdan sahibi emekçilerle de kesişecektir, kendilerini ölüme terk edecek ikiyüzlü ağalarla da, kraldan çok kralcı, kula köle ırgatlarla ve ırgatbaşılarda da... Her gönülde sığınacak bir liman, düşlerini kırmayacak bir hami arayan kadınlarla bir de...

Film, emek yoğun üretim biçiminin acımasızlığına, vicdansızlığına, açgözlülüğüne dair evrensel bir öykü anlatır. “Bereketli Topraklar Üzerinde”yi güçlü bir sinema örneği kılan en önemli şey belki de konusuna, temalarına bu evrensel yaklaşımdır. Türk sinemasında her daim kendine yer bulmuş büyük kente göç olgusunu hem köylü hem de işçilerin açısından ele alır.

Coğrafya bereketli Çukurova topraklarıdır ama bunu makro ölçekte tüm Türkiye’ye, hatta acımasız kapitalizmin işçileri dövdüğü tüm ülkelere genişletmek mümkündür. Çarpık çurpuk bir sanayileşme yolu tutturmuş, bu uğurda altta kalanın canını çıkarmakta beis görmeyen ekonomik yapılanmadır eleştirilen.

Pehlivan Ali’nin patoz tarafından yutulması bu açıdan hayli manidardır çünkü insanlıktan çıkmış bu kölelik düzeni bireyi canlı canlı çiğneyen bir canavara evrilmiştir. Filmde alıştığımız anlamda bir başrol yoktur. Bu, elbette, karakterlerini olabilecek en titiz şekilde kavrayan

Yaman Okay ve Erkan Yücel’in filmidir öncelikle. Hemen arkalarında her zamanki gibi kusursuz bir Tuncel Kurtiz durur. Osman Alyanak, Serhat Uluergüven, Özcan Özgür, Bülent Kayabaş, Menderes Samancılar ve Nur Sürer izler onları... Filmde ‘doğal’ oyunculuktan bahsedilecekse, Kırıl’ın çekimleri Çukurova’daki gerçek mekanlarda yapmasının ve kimi zaman yöre halkını da kameranın önüne atmaktan çekinmemesinin payı büyüktür.

Kırıl’ın filmdeki en büyük destekçilerinden biri de müziktir. Saza vuran ve türkülerini seslendiren Yavuz Top, filmin tüm müziklerinde imzası olan Sarper Özsan ince dokunuşlarla bizi Çukurova’nın o boğucu havasını solumaya davet ederler...

1930’larda Adana’daki çırçır fabrikalarında çalışırken tanık olduklarını Orhan Kemal 1950’lerde romanlaştırmıştır. Erden Kırıl’ın 1970’lerin sonlarında çektiği film ise 2010 yılının Türkiye’sini de mükemmelen yansıtmaktadır. Ağır işçilik veya modern kölelik yeni kılıfıyla fabrikalarda, inşaatlarda, tarlalarda, ama aynı zamanda alışveriş merkezlerinde, bankalarda, plazalarda hükmünü hız kesmeden bugün de sürdürmekte. Haliyle, bu film biraz da her dönemin Türkiye’sini anlatır. Buralarda hâlâ emeğiyle para kazanmak çok zor, deyimi biraz tahrif edersek, ekmek patozun ağzındadır.

ONCA YOKSULLUK VARKEN

Chaplin tam 125 yaşında. Ve ne tuhaftır hâlâ ilk günkü kadar taze. Peki ama özgünlüğünü, eşi bulunmazlığını ve **her çağa ayak uydurabilmesini** neye borçlu dersiniz? Belki de yalnızca Chaplin oluşuna, kimbilir...

FİLMOGRAFİSİNİN NEREDEYSE TAMAMINA YAKINI HEP AYNI KARAKTERİN HİKAYELERİNDEN MÜTEVELLİT BİR SINEMACININ İNSANLIK TARİHİNİN GÖRDÜĞÜ EN BÜYÜK DEHALARDAN BİRİ OLDUĞU FİKRİNİ SAVUNMAK MÜBALAĞA etmek mi olurdu? Söz konusu isim Charles Spencer Chaplin ise hiç de değil. Elbette Chaplin ne sinemayı ne de güldürüyü icat etmiş değil. Dolayısıyla biz de kendisine mucit muamelesi falan yapacak değiliz zaten. Fakat hem sinemanın hem de kitleleri güldürebilme sanatının çehresini tümünden değiştirmiş üç beş şahsiyetten biri olan Chaplin'e 'deha' unvanını layık görmek de methiyelerin ancak en asgarisi olabildi.

Chaplin'in sinemaya hem yönetmen hem de oyuncu sıfatıyla bahsettiklerini sayıp bitirmeye imkân yok elbette. Yalnızca sinema sanatının olanaklarını keşfeden ve sınırlarını ortadan kaldıran az sayıdaki öncüden biri olması değildir Chaplin'i değerli kılan. O aynı zamanda sinema ile insanın ilişkisine adeta bir sosyolog gibi yaklaşır. 50 yılı aşkın bir süre boyunca insanları güldürmek gibi ağır bir yükün altına kendini atan Chaplin kahkahanın çabaya ihtiyaç duymadığı bir dünya hayalini sinemasının temeline yerleştirmiştir. Chaplin tüm engellere ve olumsuzluklara rağmen peşini bırakmadığı barış ve kahkaha dolu bir yaşam düşünür sinemasının çekirdeğini oluşturan ve bir araya geldiklerinde kusursuz bir bütüne erişen muayyen kavramlar vasıtasıyla kovalar. İnsanın gözlemlerinden şırl şırl yaş getiren eşsiz komedi yeteneğinin de etkisiyle aslında hiç de öyle olmadığı halde 'hafif' öyküler anlatıyor gibi görünür Chaplin. Oysa filmlerini meydana getiren bileşenlerin ortaya çıkardığı toplam kuvvet tahayyül

sınırlarının çok ötesindedir.

Kendi yaşam öyküsü de filmlere ve literatüre defalarca konu olan Chaplin'in özellikle çocukluğu ve ilk gençliği büyük trajedi ve buhran dönemleriyle yoğrulur. Babasının aileyi terk edişi ve annesinin akıl hastalığı sonrası hayat acımasız yüzünü Chaplin'e daha küçük yaşta gösterir. Yokluk içinde büyüyen, çocukluğu bakımevleri, yetimhaneler ve alkolik babasının evi arasında geçen Chaplin bu travmatik dönemden zorluklara direnme gücüyle çıkmakla kalmamış, sefaleti yapıtlarının en büyük ilham kaynaklarından birine dönüştürmüştür. Kendisiyle özdeşleşen efsanevi Şarlo karakterinin hemen her zaman paçavradan hallice kıyafetlerle gezmesi, banklarda yatıp kalkması tevekkeli değildir. Cep deliktir Şarlo'da; nerede akşam orada sabattır onun için. Çalışkandır, fakat yalnızca işine geldiğinde. Sabahtan akşama kadar didinip köşeyi dönme hevesinde değildir; aylıklık etmeyi daha cazip bulur. Fakat bir fırsatını buldu mu asla geri çevirmez.

"Asri Zamanlar"da (Modern Times, 1936) yoksullukla baş etmenin yolunu kendini kodese tiktırmakta bulur Şarlo. Dışarısoğuktur zira ve ekmek de aslanın ağzındadır. Yeniden hapse dönmek için her yolu dener; başkasının suçunu üstlenir ya da beş kuruş ödmeden tıka basa karnını doyurur. Fakat önüne bir hedef, tatlı bir düş koyduğu zaman azminin önünde hiçbir şey duramaz. Sevdiği kıza "Bir evimiz olacak" der Şarlo büyük bir hevesle. "Bunun için çalışmam gerekse bile."

Chaplin'in yoksulluk ve çaresizliğe karamsarlıktan uzak bakışının doruk noktası

ise "Altına Hücum"dur (The Gold Rush, 1925) elbette. Zengin olma düşleriyle Alaska'nın yolunu tutan altın arayıcıları burada büyük bir sukut-ı hayale uğrarken, bir yandan da açlıkla pençeleşir. Bir kuru kemik için birbirlerini boğazlayacak yahut kader arkadaşlarını ağız sulandıran dev bir tavuk zannedecek raddeye gelirler. Biçare halleri o denli önüne geçilmez boyutlara ulaşır ki, en nihayet Chaplin potini çıkarıp tencereye atar. Açlığın ve yoksunluğun ulaşabileceği son noktada Chaplin pabucunu afiyetle mideye indirirken çiviler kemik, bağcıklar ise leziz bir spagetti olmuştur artık. Chaplin içler acısı bir durumdan çok da iştah açıcı olmayan, fakat halen yanına yaklaşılamamış bir komedi ve yaratıcılık abidesi çıkarmıştır.

CHAPLIN'I BAŞKALARINDAN ÜSTÜN KILAN EN ÖNEMLİ ÖZELLİKLERİNDEN BİRİ SON DERECE BASİT FİKİRLERDEN YOLA ÇIKIP ONLARI BENZERSİZ BİR VİRTÜÖZLÜKLE ORJİNALİTENİN ZİRVESİNE TAŞIMASIDIR. "ALTINA

Hücum"daki ayakkabı yahnisi ya da ekmeklerin dansı sahnesi bunun eşsiz birer örneğidir. Chaplin iki somun ekmekten de, bir çift pabuçtan da birçoğumuzun hayal dahi edemeyeceği bir komedi malzemesi çıkarır.

Bazen bir çift paten de çok işe yarar. "Asri Zamanlar"da patenleri ayacağına geçiren Şarlo 'uçurumun kıyısında' kaderle dans eder adeta. Aynı anda hem tırnaklarınızı kemirmenize hem de kahkahayı koyvermenize yol açar. Dans ya da yemek salonları Chaplin'in vazgeçilmez mekânlarıdır. Zira buralarda bir altın madeni yatmaktadır; üstelik ekstra bir efor ya da materyale gerek olmaksızın.

İster "Asri Zamanlar"daki gibi yemek

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Şarlo, "Bir Köpeğin Hayatı"nda (A Dog's Life, 1918) bir sokak köpeğine sahip çıkıyor.

Zengin olma hayalleriyle Alaska'ya gelenlerin trajedisini komediyle veren "Altına Hücum" (The Gold Rush, 1925).

Şarlo, "Şehir Işıkları"nda (City Lights, 1931), gönlünü kör bir çiçekçi kızı kaptırır.

salonunun personeli olsun, isterse "Şehir Işıkları"ndaki (City Lights, 1931) gibi müşterisi, Şarlo ortalığı birbirine katmanın bir yolunu mutlaka bulur. Zengin dostuyla hazır çakırkeyif de olmuşlarken eğlentinin yolunu tutan Şarlo bir puronun olası güldürme potansiyelini maksimum değerlerinin bile üzerine çıkarır. Bu kadarla da yetinmez üstelik; bir konfeti parçası ve bir tabak makarna ile midenizde kramp, gözünüzde yaş birikmesine sebep olur. Ardından zil zurna vaziyette piste fırlayıp baş döndürücü bir tempoda dansa başlar.

"Büyük Diktatör"de (The Great Dictator, 1940) de danstan geri durmaz Chaplin; lakin bu sefer faşist diktatör Adenoid Hynkel suretindedir. Bu defaki dans partneri ise bir dünya küresidir. Chaplin, insanlığa hükmetmekle kafayı bozmuş Hynkel'in zihnindeki marazi düşünceleri ironi dolu bir metaforla ortaya döker böylece. Hynkel dünyaya önce bir sevgili şefkatiyle yaklaşır; onu okşar, kucaklar, bağrına basar. Yetmez, havalara fırlatıp kıçında sektirir. Ama an gelip de dünya ellerinde patlayınca rüyadan uyanacaktır Hynkel.

"Bir komedi yapmak için tek ihtiyacım bir park, bir polis ve güzel bir kız" demiştir Chaplin bir defasında. İşin özü gerçekten de bu denli basittir onun için. Nitekim hemen her filminde Şarlo'nun başına bela kesilen bir polis mevcuttur.

O TORİTE VE SİSTEMLE BAŞI HEP DERTTEDİR ŞARLO'NUN. POLİSTEN, ORTADA HİÇBİR SEBEP YOKKEN SOKAKTA YOLUNU DEĞİŞTİRMESİNE YOL AÇACAK KADAR KORKAR ŞARLO AMA KENDİNİ EZDİRMEMEYE DE HİÇ Mİ HİÇ NİYETİ yoktur. Polis neredeyse istisnasız her gördüğü yerde hırpalar onu; kanundan doğan erkle korkutup adam etmeye çalışır. Şarlo'ya düşense elbette ki tabanları yağlamaktır; arada bir tekme de kendisi yapıştırılabilirse kârdır onun için.

Elbette her daim yasaya riayet göstermez Şarlo ancak otoriteyle başını asıl belaya sokan dış görünüşü olur çoğu zaman. Paspal görünümü, avareliği meslek bellemesi ve biraz da kolay lokma intibai yaratan ufak tefek cüssesi, kanun tarafından anında ayaktakımı olarak yaftalanmasına neden olur.

"Asri Zamanlar"da bıraksalar hoplaya zıplaya dönecektir zaten mapusa ancak her seferinde haksız bir suçlama ya da bir yanlış anlaşılmalıdır Şarlo'nun içeri atılmasına yol

Melon şapkası, bıyığı, bastonu ve paspal kıyafetleriyle Şarlo, dünyanın en bilinen imgelerinden biridir.

açan. Belli ki adaletin eli, hesap hatası yapmaktadır bir nebze. Ne vakit bir iş bulup dürüstçe çalışmaya kalksa ya bir isyancı olmakla itham edilir ya da bir çapulcu. Sistem kabullenmekte zorlanır Şarlo'yu. Yahut belki de çoktan esir etmiştir bile onu. Zira sistemin vahşi çarkları işlemektedir durmaksızın. Şarlo'yu ta en baştan dibe çeken de endüstriyel toplumun ağgözlülüğüne, dayatmalarına ve hızına ayak uyduramamasıdır zaten. Nitekim sistem Şarlo'yu yutar ve dişlilerin arasına hapseder. Timarhaneyi boylamaktan gayrı bir çıkar yol yoktur artık onun için.

“Mösyö Verdoux”da (Monsieur Verdoux, 1947) eskiden saygın bir bankacı olan Henri Verdoux'yu bir seri katil olmaya iten de hükümet politikaları ve ekonomik buhrandır. Verdoux kurnaz olmasına kurnazdır ve birçok kadını da katletmiştir fakat Chaplin neticede onun öldürme tutkusuna ya da insafsızlığına değil, çaresizliğine ve kurban edilmişliğine hükmeder.

“Büyük Diktatör” birey ile iktidar arasındaki ebedi çatışmanın en çarpıcı örneklerinden birini koyar ortaya. Hynkel tam

bir zorba ve canavardır ancak onu çok daha korkunç kılan şey ikiyüzlülüğü, çıkarıcılığı ve istediğini elde edene kadar ustalıklı değiştiği maskeleridir. Düşman bellediği biçarelerden de, çıkar birliği ettiği diğer tiranlardan da gerçek yüzünü zekice gizler. Elinde avucunda naifliğinden başka bir şeyi bırakılmayan Yahudi Berber'in işi artık tamamen bir yanlış anlaşılma ya da talih faktörünün yaverliğine kalmıştır.

ZORBALIĞA VE GÜCSÜZÜN SÖMÜRÜLMESİNE ANCAK İNSANİ DEĞERLERİN VE ONURUN KORUNMASIYLA KARŞI KOYULABİLECEĞİNİ SAVUNUR CHAPLIN. İNSAN PAYLAŞMAYI BİLDİĞİ, BAŞKALARINA EL UZATTIĞI ÖLÇÜDE YAŞADIĞINI hissedebilir. Sırtında yamalı urbarları, elinde incecik bastonundan başka bir varlığı olmaksızın diyor diyor gezen Şarlo için midesine giren iki lokma ekmekten daha büyük bir mutluluk kaynağı yoktur. Lakin yeri gelir aç kalma pahasına da olsa o iki lokmayı bile başkalarına sunmayı bilir Şarlo. Kendine bakmaktan bile acizken, “Yumurcak”ta (The Kid, 1921) kimsesiz bir bebeğe, “Bir Köpeğin Hayatı”nda (A Dog's Life, 1918) ise bir sokak köpeğine sahip çıkar.

“Şehir Işıkları”nda gönlünü kaptırdığı kör çiçekçi kızın yüzüne tek bir tebessüm kondurabilmek için adeta kendini feda eder. Kendi yoksunluğunu hiçe sayarak son kuruşuna kadar her şeyini, sevdiği kızın mutluluğuna adar. Öyle ki, bu uğurda sokaklarda hayvan dışkısı temizlemekten yumruklarını konuşturmaya denemediği yol, çekmediği eziyet kalmaz.

“Sahne Işıkları”nda (Limelight, 1952) bir zamanların büyük komedi yıldızı Calvero'nun tek verebildiği ise umut ve iyimserliktir; kendisi her ikisini de çoktan yitirmiş olduğu halde. Milyonları kahkahaya boğduğu günlerin hatırasıyla avunmaya çalışarak kendini içkiye veren Calvero gündün güne dibe çökerken, ümitsizliğin pençesinden kurtardığı Thereza'nın dünya çapında bir bale yıldızına dönüşmesi yolunda verdiği maddi ve manevi destekle en büyük pay yine ona aittir.

DÜNYA FAŞİZM TEHDİDİYLE DEHŞET VERİCİ BİR KÂBUSA GÖMÜLDÜĞÜNDE, “BÜYÜK DİKTATÖR”DEKİ YAHUDİ BERBER/ŞARLO HER ŞEYE RAĞMEN METANETİNİ VE UMUDUNU KORUR. EVET, BELKİ FAZLAÇA NAİFTİR CHAPLIN ancak iyiliğe duyduğu inanç hala dimdik ayakta. O rüyavari dokunaklı finalde çok uzaklardaki Hannah'ya seslenir Berber; insanlığın henüz ölmediğini haykırır. Bir düş bile olsa bu inanca tutunmaktan vazgeçmek yıkımın asıl başlangıcı olacaktır.

Şarlo'nun şu zalim dünyada tutunacak yegâne dallarından biridir düşleri. Karın doyurmasa da, avuturlar en azından; bastırın açlığı, ısıran soğuğu bir süreliğine de olsa unuttur bu sayede Şarlo. Kimi zaman zengin olup bu sefil hayattan kurtulduğunu düşler, kimi zamansa güzel bir kızın kalbini fethettiğini. Bazen de tıpkı “Sunnyside”da (1919) olduğu gibi fingerdek periler tarafından ablukaya alındığını.

Hatta gün gelir cennette açar gözünü Şarlo. “Yumurcak”ın finalinde kendini kederle kapının eşliğine bırakıp uykuya dalar; hiçbir şeyin acı veremeyeceği başka bir diyara varma ümidiyle. Gerçekten de her şey mükemmeldir cennette; bembeyaz kanatlı, pirüpak yürekli, nur yüzlü melekler karşılar Şarlo'yu. Köpekler bile kanatlanmış uçmaktadır burada. Ancak elbette kötülük boş durmayacak ve cennette huzuru kaçırp ahengi bozmak adına elinden geleni ardına koymayacaktır.

“Şarlo Asker” (Shoulder Arms, 1918) baştan sona bir rüyadan ibarettir; Şarlo'nun

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Hitler'in yapacaklarını önceden sezen Chaplin, "Büyük Diktatör"de (The Great Dictator, 1940) sanatının zirvesindedir.

Şarlo, "His New Job"da (1915) kendine iş bulmaya çalışır.

"Sahne Işıkları" (Limelight, 1952), onun en hüznü yapıtlarından biridir.

peş peşe kahramanlıklarıyla savaşın kazanılıp dünyaya barışın egemen olmasını sağladığı, gayet ütöpik ve bir o kadar da heyecana sevk eden bir tasvirdir. Heyhat, densizin biri sertçe dürter Şarlo'yu ve gerçekliğin boğucu statikliğine geri çağırır.

Keza "Sahne Işıkları"ndaki Calvero da hep kan ter içinde uyanır rüyalarından. En büyük korkularını su yüzüne çıkaran o rüyalar ne de şirin ve eğlenceli başlamıştır oysa. Yine de gerçek hayatın merhametsizliğiyle kıyaslandığında rüyalarını yeğ tutmalıdır Calvero.

GERÇEKLIK DÜŞ DÜNYASINDAN ÇOK DAHA KATIDIR NE DE OLSA. NİTEKİM SADE AMA DÜRÜST BİR YAŞAM SÜRMEKTEN GAYRİ BİR HAYALİ OLMAYAN ŞARLO "ASRİ ZAMANLAR"DA İŞLERİ YOLUNA KOYDUĞUNU ZANNETTİĞİ

her seferde gerçekliğin sert duvarına toslar. Yine de sevdiğini koluna takıp sallana sallana ufka doğru yol alırken, iyimserliğini ve ümitlerini de yanından ayırmaz.

Defalarca düşer Şarlo; tatlı düşlerinden uyanmak zorunda kalır. Hatta bazen doğrudan bir kâbusun içine uyanır, fakat her defasında ayağa kalkmasını da bilir. Minicik cüssesine kanıp kaderin tek bir sillesiyile yerle bir olur sanırsınız, o hayata nanik çeker. İki katı iriliğindeki adamlara kafa tutmaktan imtina etmez; bazen kör cesaretidir buna sebep, bazen de bir yudum alkol. Fakat bir yolunu bulup rakibinin kışına o meşhur tekmesini basıverir; kimi zaman hile hurdaya başvurmakta da bir sakınca görmez hani.

O TEKME Kİ DOĞRUDAN DOĞRUYA HAYATA ATILMIŞTIR ASLINDA. İMKANSIZLIKLARA, ZALİMLİĞE, HAYALLERİMİZİ BALTALAMAYA ÇALIŞANLARA, YOKSULLUĞA, SINIF AYRIMINA, DÜZENBAZLIĞA VE ELBETTE HAREKET EDEN HER

şeyi boyunduruğu altına almaya çalışan açgözlü sisteme bir isyan çılgılığıdır o tekme. Hor görülenlerin, ayaktakımının direniş ve zafer simgesidir.

Ensesine yapışan polise de, güçsüzlerin hakkına göz diken haydutlara da, toplumu yozlaştıran iktidar sahiplerine de kendi meşrebince ağızlarının payını verir Şarlo. Belki ikiye bölünmüş düzeni ve onun zavallı piyonlarını alaşağı edemez ancak kimi zaman can havliyle kimi zaman da ezilmişliğin öfkesiyle savurduğu o tekme makamını bulup muhatabın bünyesinde göz belerten bir sarsıntıya yol açar ya; işte o an haince basıverirsiniz kahrkabayı.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

CANIM BABACIĞIM

Andrew Jarecki'nin 2003 yapımı çok konuşulan belgeseli
“Canım Babacığım” (**Capturing The Friedmans**),
Amerikan tarihinin en şok edici **cinsel taciz** davalarından birini
‘aile’ kavramı üzerine düşünerek anlatıyor.

NORMAL KELİMESİNİN KÖKÜ OLAN ‘NORM’, SADE BİR İFADEYLE ‘KURAL’ ANLAMINA GELİR. DOLAYISIYLA ‘NORMAL’ KELİMESİ DE KURALLARA UYGUNLUĞU, BİREYİN YA DA KİTLENİN TOPLUMA ENTEGRASYONUNU BELİRTMEKTEDİR. TOPLUMUN DEĞİŞKENLERİ HİÇBİR ZAMAN SABİTLENEMEYECEĞİ İÇİN ‘NORMAL’ KELİMESİNİN KAPSAMI DA hiçbir zaman kesinleşemeyecektir. ‘Normal’, toplumun algısına, normuna, faydasına ve en çok da çoğunluğuna göre kendini yeniler. Albert Camus, tuttuğu not defterinde toplumun içerisinde yaşayan bireylerin ‘normalleşme’ çabasını şöyle anlatır: “Bazılarının sadece normal olmak için ne büyük bir çaba sarf ettiğini kimse fark etmiyor.” Buna karşın her birey, kendi yaptığı için normal olduğuna inanır; kendini topluma kabul ettiremiyorsa da, bir savunma mekanizması oluşturarak kendi normlarını yaratır.

Andrew Jarecki’nin 2003 yapımı Oscar adayı belgeseli “Canım Babacığım” (Capturing The Friedmans), son derece ‘normal’ görünümlü bir ailenin peşine takılıyor. Friedman ailesi, anne, baba ve üç erkek çocuktan oluşuyor ve Amerikan toplumunda orta-üst sınıfa mensup olmanın ‘büyük’ keyfini sürüyor. Evlerinin sokak kapısından dış dünyaya verdikleri fotoğrafta, ‘normal’ olmanın gerekliliği olan her ‘norm’un hakkını vermiş; bu organik toplumun önemsiz bir parçası olma görevinin altından alınının aklıyla çıkmış gibi görünüyorlar. Lakin bir gün polisler, ailenin babası Arnold ile en büyük çocuğu Jesse’nin karşısında çok ağır bir suçlamayla dikiliyorlar. İddialara göre, bir bilgisayar kursunun öğretmenliğini üstlenen Arnold, oğlu Jesse’nin de yardımıyla, kursa gelen çocukları cinsel açıdan taciz etmiş ve bunu bir alışkanlık haline getirmiş.

Andrew Jarecki, ortaya çıkan bu skandal iddiasını kanıtlarla ve belgelerle güçlendirmeden önce ailenin içerisinde oluşacak muhtemel güven problemine odaklanıyor. Bir anda bütün hayatlarını değiştiren bu suçlamalara karşı nasıl bir savunma geliştireceğini bilemeyen aile, doğal olarak içine kapanıyor; ailenin bütün fertleri birbirine tutunuyor. Başına gelenlerin tamamen bir yanlış anlaşılma, bir yanlış istihbarat olduğunu öne süren Arnold ise, saldırıya uğramış, mülayim ve masum baba portresini çiziyor.

Her açıdan tutarlı bir tutum sergileyen ailenin başına gelenler, seyirciye de ‘trajedi’yi besleyen bir hisle geçiyor; önemli bir taciz davası, ailenin özbeöz talihsizliği haline geliyor. Güven duygusu, dakikadan dakikaya güçlenirken, yasaların tavizsizliği ve polislin elindeki kanıtlar ile beyanların asık suratlılığı aileye bir çıkış noktası önermiyor.

“Canım Babacığım” belgeseli, normallğe ve beklentilere atılan

sert bir tekmeyle başlarken kurgusunu bir tür satranç oyunu gibi işletiyor. Hamle ve karşı hamle üzerinden yürüten dava, izleyeni Amerikan banliyösünün bağışsaklarına doğru, akıllara durgunluk veren bir yolculuğa çıkarıyor. Bu şoke olmuşluk hali, akıllara hemen toplumun en küçük birimi olan ‘aile’nin çalışma mekanizmasını, daha doğrusu, bir kriz anında otomatik olarak takınacağı muhtemel tavrı getiriyor. Friedman’lar, evlerini ve fertlerini, sanki kendilerine savaş açılmış gibi, birbirleri hakkında hiçbir fikirleri olmamasına rağmen ölesiye savunuyorlar. Onlar, işinde gücünde beş kişi olarak, yıllardır bir arada ve hiçbir zaman bitmeyecekmiş gibi yaşıyorlar. Bu sırada, birbirlerinden hayal bile edilemeyecek türden sırlar saklıyorlar. Birbirlerini tamamen tanıdıklarını zannederken, kurdukları ikinci ve gizli hayatlarına devam ediyorlar.

Ve her şeyin olduğu gibi devam edebilmesi için başlarına gelen bu büyük badireyi atlatmalılar. Suçlarını en çok kendileri unutmali ve ‘normal’ olduklarına dair inandırıcı olan her cümleyi bir an evvel kurmalılar. Zira artık komşuları onlara çok büyük bir şüpheyle bakıyor ve bu, içinde yaşadıkları toplumdan kopmamak için son şansları...

Jarecki, her anı bir öncekinden daha şaşırtıcı olan belgeselinin malzemesini “Suçlu mu suçsuz mu?” sorusunun cevabını merak ettirecek şekilde takdim ettikten sonra, süresi boyunca düşündürdüklerini bir daha gözden geçirecek, iyiden iyiye kafa karıştıran bir finale yöneliyor. ‘Normal’ kavramının sübjektifliği, bir kez daha kendini gösterirken kendi dünyasını yaratmış bir ailenin anormatif özerkliği, yeniden varlığını gururla ilan ediyor. Yanlış bir temel üzerine kurulmuş, evin içinde işleyen ancak evin dışında barınamayacak bir aile mekanizmasının büyük dağılışı belki de topluma ve normale dair birçok şeyi, tek başına özetliyor. Tıpkı Morrissey’in özetlediği gibi: “Hayatta normal diye bir şey yoktur”.

Andrew Jarecki’nin önümüzdeki senelerde muhtemelen günümüze dair çok değerli bir sosyolojik, psikolojik ve antropolojik belge olarak kabul göreceği olan belgeseli “Canım Babacığım”, modern bir korku filmi olarak da kayda geçirilebilir. Jarecki’nin elindeki dokümanları müthiş bir hakimiyet ve vizyonla sıraya dizmesi, gerçeği boyutlandırması ve gerçeğin hakkını vermesi de belgeselin değerini başka bir boyuta taşıyor elbette. “Canım Babacığım”, belki komşunuzdan belki de kendi ev halkınızdan korkmanıza bile sebebiyet verebilir. Kesin olan şey ise, hafızalarınızdan kolay kolay silinmeyecek bir iz bırakması geriye...

MAVİ EN SICAK RENKTİR

ORJİNAL ADI La Vie d'Adèle - Chapitres 1 et 2

YÖNETMEN Abdellatif Kechiche

UYUNCULAR Léa Seydoux,

Adèle Exarchopoulos,

Salim Kechiouche, Aurélien Recoing

YAPIM/SÜRE 2013 Fransa - Belçika -

İspanya / 177 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Fransızca

ŞİRKET Bir Film (Kurmaca)

**SİNEMADA LEZBİYEN
BİR AŞK HIÇ BU KADAR
BÜYÜK BİR TUTKUyla
ANLATILMAMIŞTI...**

MAVİ EN SICAK RENKTİR" EN BASİT TANIMIYLA BİR 'İLK GÖRÜŞTE AŞK' FİLMİ. AMA ONU KENDİSİNDEN ÖNCEKİLERDEN açık ara ayıran bir özelliği var. Sinemada lezbiyen bir aşkı bu kadar büyük bir tutkuyla anlatıyor olması. (Bazı lezbiyenlerin özellikle filmdeki sevişme sahnelerini heteroseksüel bulmaları nedeniyle sert eleştiriler yönelttiklerini eklemeden geçmeyelim).

Ama "Mavi En Sıcak Renktir" bir yanıyla da bir büyüme filmi. Alt sınıflardan güzel bir genç kadın olan Adele'in Emma'nın mavi saçlarını fark ettikten sonra hayatında değişen tek şey, 'kimlerden hoşlandığı', 'cinsel eğiliminin ne olduğu' değil yalnızca. Emma ile girdiği bu duygu ve şehvet yüklü ilişkinin aynı zamanda bu genç kadını sınıfsal ve kültürel kodların insan ilişkilerinde ne kadar belirleyici olduğu gerçeğiyle de sert bir şekilde yüzleştiriyor.

Kontrol edilemez bedensel hazların peşi sıra koşturup dururken, kültürel ve sınıfsal kodların devreye girmesiyle açılan mesafelerin, bir türlü onarılamayan hayal kırıklıklarının, eskisi gibi olamayan ilişkilerin filmi aynı zamanda "Mavi En

Sıcak Renktir" Bir yandan da Adele'in zamana karşı büyümeye gösterdiği direnç hayranlık duyuyorsunuz.

Film geçen yıl gösterildiği Cannes'da uzun süre tartışılmış ve Altın Palmiye ile taçlandırılmıştı. Ama oyuncular ile yönetmen arasında yaşanan gerilimler, Kechiche'in oyuncular Léa Seydoux ve Adèle Exarchopoulos'un setteki gerilimleri medya ile paylaşmasıyla doruğa çıkmıştı.

Bütün bu tartışmaları bir yana bırakabiliriz. Sonuçta 'Bu mesele onların arasında deyip' sinemada eşine az rastlanır bu aşk hikâyesini mutlaka görmelisiniz.

Film aynı zamanda Cannes'da büyük ödül alan ve bir grafik romandan uyarlanan ilk film. Yani grafik romanlar için de çok anlamlı bir film "Mavi En Sıcak Renktir"...

Adèle Exarchopoulos'u sinemaya armağan ediyor.

Hissedilmiyor gerçi ama uyaralım filmin süresi üç saate yakın

TEPELERİN ARDINDA

★★★★★

ORJİNAL ADI Dupa Dealuri

YÖNETMEN Cristian Mungiu

UYUNCULAR Cosmina Stratan,

Cristina Flutur, Valeriu Andriuta,

Dana Tapalaga, Catalina Harabagiu

YAPIM/SÜRE 2012 Romanya-Fransa-

Belçika, 150 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Romance

ŞİRKET Bir Film (Kırmaca)

**CRISTIAN MUNGIU'NUN
'İNSAN'IN SURATINA
TÜKÜRDÜĞÜ FİLMİ,
'İYİLİK' TEMELLİ FENALIKI
LANETLİYOR.**

ÖNCEKİ FİLMİ “4 AY, 3 HAFTA, 2 GÜN”LE (4 LUNİ, 3 SAPTAMÂNİ Sİ 2 ZİLE) AVRUPA SİNEMASININ YILDIZLARINDAN BİRİ OLACAĞINI işaret eden Cristian Mungiu’nun son filmi “Tepelerin Ardında”, ‘kötülük’ün nasıl ve nereden geldiğine bakmaksızın yarattığı tahribatı damarlarımıza enjekte eden bir çalışma.

İki genç kız var hikayenin merkezinde, tıpkı “4 Ay, 3 Hafta, 2 Gün”de olduğu gibi... Biri manastıra kapanmış, kendini Tanrı sevgisine adanmış; diğeriye yetimhanede birlikte büyüdükleri en yakın arkadaşı (belki de sevgilisi olmuş bir zamanlar). İkisinin yollarının yeniden kesişmesiyle, Almanya’daki kızın Romanya’daki manastıra gelip diğeriyle birlikte ısrarla ‘gitmek’ istemesiyle gerçekleşiyor. Ama ‘şeytan çıkarma’ ayininin de devreye girdiği bir dizi ‘iyilik’ temelli fenalıkta hikayenin içindeki trajediyi söküp çıkarıyor, geriye ‘insan müsveddeleri’ bırakıyor...

‘Öteki’yle ilişkisini ‘düzeyli’ bir şekilde sürdürürken onu hiçleştiren insan, burada dinsel bir motivasyonla hareket ediyor ve ‘iyi insan’ maskesinin arkasına saklanarak yapacağını yapıyor bir kez daha. Onun gibi düşünmeyi/

hissetmeyi reddetmiyor gibi görünüyor, ama her daim ruhuna yapışmış olan ‘düzeltme’ dürtüsünün önüne geçemiyor. Filmde dinsel inanç eksenli yürüyen durum, dil, ırk, cinsel tercih, politik görüş, yaşam biçimi bağlamlarında da değerlendirilebilir kuşkusuz. Daha küçük ölçekte, okuduğun kitap, izlediğin film, dinlediğin müzik ya da seçtiğin hediye olarak da kendini gösteren bu ‘hastalık’, insanoğlunun ‘beyin yıkama’ alışkanlığının yan etkisi gibi de görülebilir.

Trajediye kaçınılmazlaşıyor böylesi bir resmin içinde, ki Mungiu’nun “Tepelerin Ardında”da göstermeye çalıştığı da bu oluyor. Yönetmen, sadece manastırdakiler tarafından değil, çevresinde kümelenen herkesçe ‘itilen’ (aynı zamanda çekilen) genç kızın yazgısıyla çağları peşine takan bir tespite soyunuyor.

Filmin mükemmelden de öte bir noktada duran finalini unutmamız mümkün olmayacak!

İnsana dair umut kırıntılarını tümünden bitiren bir film bu.

BUNA DEĞER

“**Buna Değer**”, küçük, derli toplu bir film ve bunda çok satan bir yazarın iktidarını ve karanlık üretim metotlarını ifşa eden senaryosunun payı büyük. Filmin animasyon bölümlerinde çalan çağdaş bestelerin altında, şehrin yenilikçi müzisyenlerinden **Aslı Kobaner**’in imzası var.

YÖNETMEN Can Oral
YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 41 dk.

İÇİNDE ATİŞTIRMALIK, İÇECEK, SARJ ALETİ VE SALONLARIN AGRESİF KLİMALARI DÜŞÜNÜLEREK ALINMIŞ CEKET VE ATKININ BULUNDUĞU SIRT çantasıyla bir salondan diğerine koşturuyoruz. Dinlenmek için, basına sunulan video odası da festival arşiviyle çok cazip. Malum, İstanbul için festival zamanı.

Festivalin ‘Yeni Türkiye Sineması’ bölümü yerli malı ‘Mayınlı Bölge’. Yarışmaya alınmayan, tür, süre gibi konularda serbest uçan filmler diyarı. Bu sene, kısa filmlerini önemseyen Ozan Adam’ın bilimkurgu kolajı ‘Körler-Jaluziler İçin’, savaş sendromu filmi ‘Sivil’ ve animasyon katkılı ‘Buna Değer’, şimdilik Yeni Türkiye Sineması’ndan görebildiğim filmler oldu.

“Buna Değer”, Osmanlı’da geçen pulp romanını yayınevine satma konusunda inancını kaybeden, üzerine terk edilen, dibe vurmak üzereyken şarlatan bir yazarın oyununu tersine çevirerek, arzuladığı yaşama kavuşan yazarın orta metraj hikayesi.

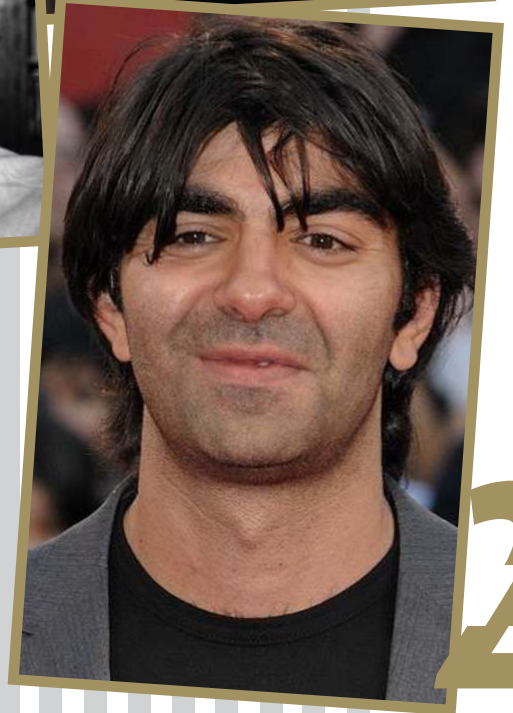
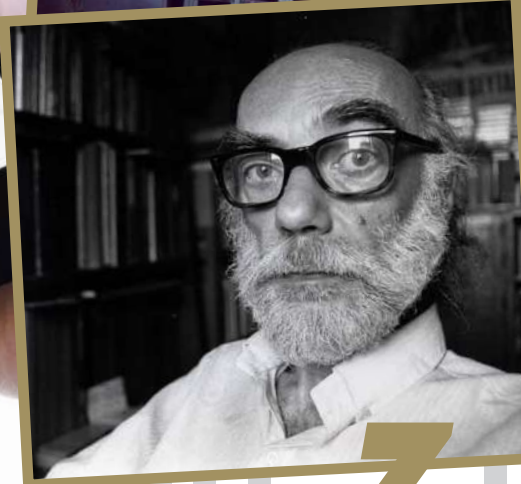
Pulp öyküler, gölge yazarlık ve superstar hayatı yaşayan popüler yazar gibi tercihler “Buna Değer”e bir ‘yabancı film uyarlaması’ havası veriyor. Öte yandan Özer Arslan’ın samimi oyunculuğu, Reha Özcan’ın kısa ama etkili katkısı, animasyonların çizgi roman tadı veren kara kalem estetiği filmin eksiklerini kapatıyor.

“Buna Değer”, küçük, derli toplu bir film ve bunda çok satan bir yazarın iktidarını ve karanlık üretim metotlarını ifşa eden, sade bir şekilde kaleme alınmış senaryosunun payı büyük. Can Oral, kahramanı Ahmet’in yakaladığı Osmanlı ile pulp türünü buluşturan kimyayı kendi sinemasına da uyguladığında, yani Batılı kodları yerinde kullandığında daha ilgi çekici filmler yapacaktır.

Bu arada filmin animasyon bölümlerinde çalan çağdaş bestelerin altında, şehrin yenilikçi müzisyenlerinden Aslı Kobaner’in imzası var. Can ve Aslı gibi isimleri takibe alınız.

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

1- NBC Godard'a karşı

Nuri Bilge Ceylan'ın "Kış Uykusu" filmi, beklenildiği gibi Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye için yarışacak. Ama bu yıl sürpriz bir rakibi var: Godard. Çünkü usta yönetmenin son filmi de Cannes'da yarışmada, ki asıl olay bu bizce...

2- Fatih Akın neden filmini geri çekti?

Cannes demişken Fatih Akın hafta içinde yaptığı açıklamada 'kişisel nedenlerden' dolayı "The Cut" filmini festivalden çektiğini açıkladı. Bu açıklama biraz tuhaf oldu. Acaba film ana yarışmaya seçilmediği için mi böyle bir açıklama geldi, yoksa başka nedenler mi var anlamadık...

3- Üstada FIPRESCI'den doğum günü hediyesi

SİYAD'ın övünç kaynaklarından Giovanni Scognamiglio'nun az emeği yoktur üzerimizde. Yazdığı kitaplarla sinemamızın tarihini bize anlatan üç-beş ustamızdan biri. FIPRESCI, SİYAD'ın girişimiyle Scognamiglio'ya 85. doğum gününde plaket verecek. Neden mi? Sinema tarihine yaptığı katkıdan ötürü. Plaket kendisine İstanbul Film Festivali'nin kapanış töreninde takdim edilecek.

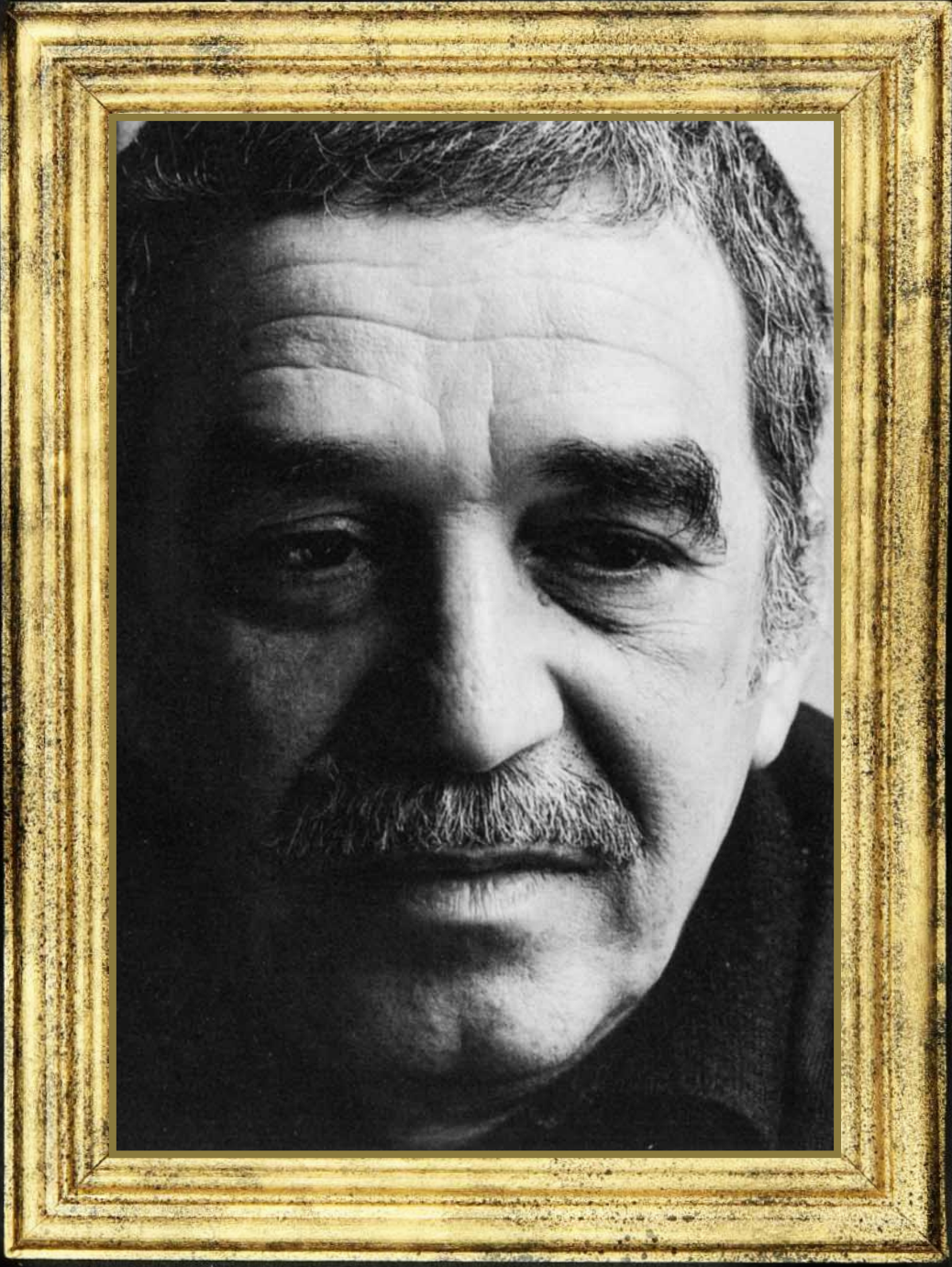
4- "Her Gün Bir Film" cebinizde

Meslektaşımız ve Arka Pencere'ye emeği geçenlerden Cem Altınsaray'ın Twitter'daki 'her gün

bir film' önerileri Apple uygulaması oldu. Ücretsiz kültürel bir hizmet. SAPIK, indirin tadını çıkarın der...

5- Rexx'in yıldızı parladı

İstanbul Film Festivali'nde bu yıl Rexx'in yıldızı parladı. Öyle ki Emek Sineması'nı hatırlatan bir ambiyansı vardı. Gelen duyumlara göre gelecek yıl festival Rexx'e biraz daha ağırlık verecekmış.

SAYGIYLA ANIYORUZ...

GABRIEL GARCIA MÁRQUEZ

1927 - 2014

“ KOMEDİ ÇEKMEK İÇİN İHTİYACIM OLAN YEGANE ŞEYLER BİR PARK,
BİR POLİS, BİR DE GÜZEL BİR KIZ. ”

Charlie Chaplin